

Γιάννης Φαρσάρης

*Του Ροσινάντε τα πλευρά
στις φτέρνες μου*

Ηράκλειο Κρήτης, 2021

Σχολή πυροδότησης θεατρικής γραφής Θεάτρου ΠΟΡΕΙΑ

Το έργο γράφτηκε στα πλαίσια της Σχολής Πυροδότησης Θεατρικής Γραφής του Θεάτρου Πορεία (Οκτώβριος 2020 – Μάιος 2021) με εισηγητές τους **Θανάση Τριαρίδη και Βαγγέλη Χατζηγιαννίδη.**

Ο **Γιάννης Φαρσάρης** γεννήθηκε το 1973 στην Ιεράπετρα. Σπούδασε Επιστήμη Υπολογιστών στο Πανεπιστήμιο Κρήτης και Εκπαίδευση Ενηλίκων στο Ελληνικό Ανοικτό Πανεπιστήμιο. Ζει στο Ηράκλειο και εργάζεται ως καθηγητής Πληροφορικής. Έχει δημιουργήσει την [Ανοικτή Βιβλιοθήκη](#) και συμμετέχει στην εκδοτική ομάδα του λογοτεχνικού περιοδικού [Fractal](#).

Όλα τα έργα του [διανέμονται ελεύθερα σε ψηφιακή μορφή](#).

e-mail επικοινωνίας: openbook.gr@gmail.com

Το θεατρικό έργο «*Του Ροσινάντε τα πλευρά στις φτέρνες μου*» του Γιάννη Φαρσάρη διανέμεται ελεύθερα στο διαδίκτυο σε μορφή ψηφιακού βιβλίου υπό άδεια [Creative Commons BY-NC-ND](#) (*Αναφορά δημιουργού – Μη εμπορική χρήση – Όχι παράγωγα έργα*)

ΠΡΟΣΩΠΑ

Πάυλος Χατζηπαύλου (~60+ ετών)

Κοινωνιολόγος, Καθηγητής Πανεπιστημίου

Περιποιημένος και καλοντυμένος

Μίρκα (~60+ ετών, Σύζυγος του καθηγητή)

Υψηλόβαθμο στέλεχος σε φαρμακευτική εταιρεία

Περιποιημένη και ακριβοντυμένη, πιθανόν ξανθιά

Λίνα (~20+ ετών)

Φοιτήτρια του Καθηγητή

Όμορφη κοπέλα, περιποιημένη με απλά ρούχα

Στέργιος (~20+ ετών)

Ο σύντροφος της Λίνας

Ατημέλητος, με μακριά μαλλιά και αζύριστος

ΧΩΡΟΙ

Αστικό σαλόνι

(Σπίτι Καθηγητή)

Φοιτητική γκαρσονιέρα

(Σπίτι φοιτήτριας)

ΠΕΡΙΛΗΨΗ

Ένας Καθηγητής Κοινωνιολογίας συναντιέται με μια φοιτήτριά του και με αφορμή τις επαναστατικές ανησυχίες του συντρόφου της, αναπολεί τα δικά του νεανικά μεταπολιτευτικά χρόνια. Απογοητευμένος από την κοινωνία και τις πολιτικές εξελίξεις, αναβιώνει μαζί με τη φοιτήτρια την επαναστατική οργάνωση που είχε ιδρύσει παλιά και ξεκινούν να τοποθετούν βόμβες και να στέλνουν προκηρύξεις. Η γυναίκα του Καθηγητή, υψηλόβαθμο στέλεχος σε φαρμακευτική εταιρεία, σχεδιάζει να δωροδοκήσει τον νέο υπουργό Υγείας για ένα ευνοϊκό νομοσχέδιο. Ο Καθηγητής, θυμωμένος από την υποτίμηση που δέχεται από τη γυναίκα του, αποφασίζει το επόμενο χτύπημα της οργάνωσης να είναι η δολοφονία εκείνης και του Υπουργού κατά τη στιγμή της δωροδοκίας, ώστε να χτυπήσει τη διαφθορά, αλλά και να πάρει τα χρήματα για να ζήσει μαζί με τη φοιτήτρια. Η νεαρή ανατρέπει τα σχέδια του Καθηγητή, στέλνοντας τον σύντροφό της να κλέψει τα χρήματα από τη γυναίκα του, πριν τη συνάντηση με τον Υπουργό.

Α' ΣΚΗΝΗ

Σκηνικό: Φοιτητικό δωμάτιο ατημέλητο, στην άκρη ένα κρεβάτι ξέστρωτο και στη μέση ένα τραπέζι με δύο καρέκλες. Στον τοίχο δύο αφίσες (Che Guevara / Banksy - The Flower Thrower). Ο Στέργιος φοράει μαύρο t-shirt με ένα αναρχικό σύνθημα (Anarchy in the UK ή Fuck tha Police) και μελετάει ένα βιβλίο στο τραπέζι, χωρίς να φαίνεται το εξώφυλλό του. Η Λίνα μπαίνει από την πόρτα και κρεμάει το πανωφόρι της στον καλόγερο. Φοράει άρβυλα και στενό κολάν και από πάνω ντυμένη κάζουαλ.

Λίνα: (Λαχανιασμένη) Γεια σου, μωρό μου!

Στέργιος: (Γυρίζει το κεφάλι προς το μέρος της χωρίς να σηκωθεί) Που ήσουν ρε Λίνα; Περιμένα να με πάρεις και ανησύχησα.

Λίνα: (Τον φιλάει στο στόμα) Μα σε έπαιρνα, βρε μωρό μου και δεν το σήκωνες!

Στέργιος: (Πιάνει το κινητό που έχει δίπλα του και το τσεκάρει) Όχι, ρε γαμώτη, το έχω ξεχάσει χαμηλωμένο! (Την ώρα που πατάει πλήκτρα για να το ψηλώσει, χωρίς να την κοιτάζει) Για πες τώρα, τι έγινε με τον καθηγητή.

Λίνα: (Κάθεται στο τραπέζι) Με ζόρισε άσχημα, δεν ήθελε στην αρχή να μου δώσει προφορική, αλλά μετά του κλάφτηκα λίγο και δέχθηκε.

Στέργιος: *(Χαμογελάει)* Τον τούμπαρες, μπράβο! Καλά εγώ ήμουν σίγουρος, γιατί ξέρω τι καταφερτζού είσαι, αλλά εσύ ανησυχούσες.

Λίνα: *(Χαρούμενη)* Ναι σιγά τώρα, Στέργιο, που ήσουν σίγουρος, δεν φαντάζεσαι για τι δρεπανηφόρο μιλάμε. Ο Χατζηπαύλου είναι ο φόβος και ο τρόμος όλης της Κοινωνιολογίας. *(Αγχωμένη)* Αλλά τώρα πρέπει να στρωθώ στο διάβασμα, γιατί αυτός είναι ικανός να με κόψει πάλι με 4,5 και στην προφορική. *(Αρχίζει να κοιτάζει βιβλία της σχολής από μια στοίβα στο τραπέζι)*

Στέργιος: Εντάξει ρε μωρό, μην τρελαίνεσαι, θα τα καταφέρεις. Τι φάση είναι αυτός ο Χατζηπαύλου;

Λίνα: *(Αφηρημένα, ενώ συνεχίζει να ξεδιαλέγει βιβλία)* Εξηντάρης γραβατάκιας, τι ήθελες να είναι; Καθηγητικό κατεστημένο. *(Μονολογεί)* Πω, πω, πρέπει να ξεσπιστώ στο διάβασμα, μέχρι την άλλη εβδομάδα που θα με εξετάσει.

Στέργιος: *(Απαξιωτικά)* Δεν ξέρω βρε μωρό μου, αλλά αξίζει τώρα να κάθεται να ξεσκίζεσαι στο διάβασμα γι' αυτόν; Πες του εκεί του μαλάκα να σου βάλει ένα δημοκρατικό πέντε να τελειώνουμε. Τι νόημα έχει όλο αυτό; Τα πανεπιστήμια θα πρέπει να είναι ελεύθεροι χώροι αντίστασης, όχι υποταγής.

Λίνα: *(Αφήνει τα βιβλία στο τραπέζι και αντιδρά)* Έλα ρε Στέργιο, τώρα γίνεσαι άδικος. Δεν έχει να κάνει το κίνημα και ο αγώνας μας με την επιστημονική γνώση, μην τα μπλέκεις. Αν σπούδαζες κι εσύ θα καταλάβαινες, αλλά σε παρακαλώ μην τα κάνεις όλα αχταρμά. Κι αν θες να ξέρεις, ο Χατζηπαύλου, μπορεί να είναι γραβατάκιας, μπορεί να είναι βολεμένος αστός του συστήματος, αλλά είναι εξαιρετικός επιστήμονας.

Στέργιος: *(Γοιτωμένος)* Να τα βράσω και τα πτυχία σας και τις επιστήμες σας, από τη στιγμή που δεν μπορούν να προσφέρουν τίποτα στο κίνημά μας. Ρε, εδώ αγωνιζόμαστε για την ανατροπή της κοινωνίας κι εσύ, αντί να έρθεις

μαζί μου στην Κατάληψη, πας και γλείφεις τα τακούνια του κάθε ξεφτίλα για να σε περάσει;

Λίνα: (Εκνευρισμένη) Σε παρακαλώ, αγάπη μου, μη μιλάς έτσι. Ο Χατζηπαύλου είναι από τους σημαντικότερους πολιτικούς κοινωνιολόγους της Ευρώπης. Μου έλεγε σήμερα πως έμεινε για πολλά χρόνια στο φημισμένο Paris IV της Σορβόνης και πως μετάνιωσε που ήρθε τελικά Ελλάδα.

Στέργιος: (Με απαξία) Έλα σε παρακαλώ τώρα που θα ανοίξουμε και κουβέντα για τις Σορβόνες και τις ορμόνες και τα Παρίσια και τα χασίσια. Καθίστε ρε πρώτα όλοι σας να διαβάσετε για την Παρισινή Κομμούνια και μετά ελάτε να μου μιλήσετε. Τα Πανεπιστήμια αξίζουν μόνο για τις καταλήψεις, εγώ αυτό ξέρω.

Λίνα: (Πιο μαλακωμένη) Έλα τώρα, αφού συμφωνούμε, γιατί τσιτώνεις; Μαλάκες του συστήματος είναι όλοι τους, απλώς είπα πως ο Χατζηπαύλου είναι καλός επιστήμονας σε έναν τομέα της Κοινωνιολογίας που με ενδιαφέρει.

Στέργιος: (Συγκαταβατικά) Τέλος πάντων, μακάρι να σε περάσει στην προφορική, να σου φύγει το άγχος, να τελειώνουμε με δαύτους.

Λίνα: (Χαμογελώντας) Α, δεν σου είπα το αστείο. Όση ώρα μιλάγαμε στο γραφείο του, χτύπαγε συνέχεια το τηλέφωνό του, τον έπαιρνε η γυναίκα του. Τσίριζε στο αυτί του και του έλεγε κάτι κουλά για έναν υπουργό και εκνευριζόταν αυτός και την έκλεινε και τον ξανάπαιρνε. Πολύ γέλιο! *(Γελάει)*

Στέργιος: (Με μια κίνηση αποδοκιμασίας) Γελοίοι αστοί. Μόλις οργανωθούμε και αναλάβουμε δράση, θα τους κοπεί η μαγκιά.

(Ο Στέργιος ανεβάζει τα πόδια στο τραπέζι και κλειδώνει τα χέρια πίσω από τον αυχένα και η Λίνα αρχίζει ξανά να τακτοποιεί τα βιβλία της. Για λίγο επικρατεί σιωπή)

Στέργιος: Μίλησα με το Νάσο γι' αυτό που λέγαμε.

Λίνα: (Αφηρημένα, ενώ συνεχίζει να ξεδιαλέγει βιβλία) Και; Τι σου είπε;

Στέργιος: *(Με παράπονο)* Του εξήγησα την κωλοκατάσταση που ζω στη δουλειά τώρα με τον μαλάκα το αφεντικό μου και του είπα αν μπορεί να μιλήσει στο δικό του αφεντικό για να με πάρουν. Και μου υποσχέθηκε πως θα μιλήσει αύριο κιόλας. Καλά, το φαντάζεσαι; Τρεις ώρες ξεφόρτωμα στη λαχαναγορά, τριάντα ευρώ στο παντελόνι, όχι τώρα που με πηδάνε ένα δεκάωρο και τι βγάζω; Εικοσιπέντε καθαρά, άμα αφαιρέσεις το ΙΚΑ. Ποιο ΙΚΑ τώρα και παπαριές μικροαστιές.

Λίνα: *(Τον κοιτάζει επιτιμητικά)* Εγώ, πάντως, σου έχω πει τη γνώμη μου γι' αυτή τη δουλειά που κάνει ο Νάσος. Δεν το θεωρώ και πολύ πρόπον να κουβαλās καφάσια με φρούτα στις τρεις τα ξημερώματα.

Στέργιος: *(Εκνευρισμένος)* Καλά, είσαι σοβαρή; Και να πεις ότι δεν ξέρεις, πάει καλά. Έχουμε τις καταλήψεις, έχουμε τις πορείες μας, έχουμε την προετοιμασία για τις δράσεις μας, έχουμε χίλια δυο να κάνουμε κι εσύ μου λες να κάθομαι να γαμιέμαι δέκα ώρες τη μέρα στη δουλειά.

Λίνα: *(Με μορφασμό ενόχλησης)* Καλά, μη φωνάζεις όμως.

Στέργιος: *(Εκνευρισμένος)* Και πότε θα προλαβαίνω εγώ να συμμετέχω στις συνελεύσεις και στον αγώνα μας, μου λες; Ενώ ο Νάσος, με τρεις - τέσσερις ωρίτσες τη μέρα καθαρίζει και είναι κι ο πρώτος. Μην το ξανασυζητήσουμε αυτό το θέμα σε παρακαλώ, έληξε!

Λίνα: *(Απολογητικά)* Δεν έχεις άδικο με το ωράριο, μα εγώ λέω να βρεις μια δουλειά με προοπτική για να χτίσεις πάνω της. Δεν γίνεται μια ζωή να κουβαλās καφάσια στη λαχαναγορά τα ξημερώματα.

Στέργιος: *(Απαξιωτικά)* Τώρα όμως μιλάς σαν μικροαστούλα, έτσι; Σιγά μην γίνω και τραπεζικός σαν την αδερφή μου να δουλεύω ωράριο 8 με 4, να γδύνω τους φουκαριάρηδες χαμογελώντας! *(Κάνει γκριμάτσα ψεύτικου χαμόγελου)*

Λίνα: (Εκνευρισμένη λίγο) Δεν είπα, βρε καρδούλα μου, αυτό. Κατευθείαν εσύ πάλι να θυμηθείς την αδερφή σου που έγινε τραπεζικός για να μεγαλώσει το παιδί της.

Στέργιος: (Αρπαγμένος) Αλλά τι είπες; Να βρω μια δουλειά με προοπτική για να χτίσω καριέρα. Αν περιμένεις τέτοια πράγματα από μένα, καλό ταξίδι σου εύχομαι και χαιρετίσματα στους γλάρους. Καλύτερα να πας να βρεις άλλο γκόμενο. Θα πω στην αδερφή μου να σου γνωρίσει κανέναν συνάδελφό της ωραίο, κουστουμάτο και ξυρισμένο, να τρώτε μαζί το σίγουρο μισθουλάκι του.

Λίνα: (Με έκφραση απογοήτευσης) Δεν είπα αυτό, βρε Στέργιο. Μην αρχίζεις πάλι σε παρακαλώ.

Στέργιος: (Ανεβάζει τον τόνο της φωνής) Εγώ ονειρεύομαι να γίνω Ρομπέν των Δασών: Να ζούμε ελεύθεροι στο αστικό μας δάσος και να κλέβουμε τα φράγκα από τους πλούσιους για να τα μοιράζουμε στους φτωχούς. Κοινωνική απαλλοτρίωση το λένε, αυτό είναι το σωστό και αυτό θα κάνουμε. Σου είπα τι ετοιμάζουν τα παιδιά και μου ζήτησαν να συμμετέχω;

Χτυπάει το κινητό της Λίνας.

Λίνα: (Το βγάζει από την τσάντα της) Σσσσς! Ο πατέρας μου, ησυχία τώρα μην σ' ακούσει. *(Το σηκώνει)* Έλα μπαμπά μου.

Πατέρας Λίνας: (Φωνή από το ακουστικό) Καλημέρα Λίνα μου, τι κάνεις;

Λίνα: Καλά είμαι μπαμπά, έχω ευχάριστα νέα, αλλά δεν πρόλαβα να σας πάρω. Συναντήθηκα με τον καθηγητή σήμερα, αυτόν που με είχε κόψει στο τελευταίο μάθημα και δέχθηκε να μου δώσει προφορική. Και τώρα θα στρωθώ στο διάβασμα να το περάσω, δεν μου γλιτώνει.

Πατέρας Λίνας: (Χαρούμενος) Αυτό να κάνεις, Λίνα μου, να τελειώνεις. Είσαι στο πέμπτο έτος πια, δεν γίνεται να τραβήξει παραπέρα αυτό. Η μάνα

σου, να ξέρεις, είναι πολύ στενοχωρημένη, γιατί δεν την πήραν τελικά στη δουλειά που της είχαν τάξει. Να την πάρεις να την παρηγορήσεις, είναι χάλια.

Λίνα: (Σουφρώνει τα χείλια) Αχ, τι κρίμα. Θα την πάρω, ναι.

Πατέρας Λίνας: Και να στρωθείς να διαβάσεις, ναι καλό μου; Να γυρίσεις εδώ μαζί μας κι εσύ να γλιτώσουμε τα έξοδα, να βρεις και καμιά δουλίτσα, δεν φαντάζεσαι πόσο ζοριζόμαστε με τον έναν μισθό από τότε που απολύσανε τη μάνα σου. Μην το καθυστερείς άλλο.

Λίνα: (Απολογητικά) Ναι μπαμπά μου, θα διαβάσω, στο υπόσχομαι.

Πατέρας Λίνας: Σου έβαλα λεφτά το πρωί στην τράπεζα. Δεν είναι πολλά, αλλά δεν μπορούσα παραπάνω, έχουν έρθουν οι λογαριασμοί και η μάνα σου είναι να σκάσει. Να την πάρεις τηλέφωνο. Γεια σου τώρα κορίτσι μου.

Λίνα: Ναι μπαμπά, θα την πάρω. Σ' ευχαριστώ πολύ για τα χρήματα. Γεια σου. *(Κλείνει το τηλέφωνο και μένει για λίγο σκεφτική)*

Στέργιος: (Ανυπόμονα) Τι σου είπε ο πατέρας σου;

Λίνα: (Απολογητικά) Δεν είναι καλά τα πράγματα εκεί. Η μάνα μου περίμενε, λέει, απάντηση από μια δουλειά, αλλά δεν έιατσε. Ζορίζονται πολύ οικονομικά, ρε γαμώτη. Μου έβαλε λίγα φράγκα, ευτυχώς, για το μήνα αυτόν, αλλά πρέπει κι εγώ να δω τι θα κάνω στη ζωή μου.

Στέργιος: (Απαξιωτικά) Εμ βέβαια, τώρα κατάλαβε ο μπαμπάσος ο πατέρας σου τι σημαίνει φτώχεια και ανεργία, όταν απολύσανε τη μάνα σου. Όταν έδερνε εκεί τους απολυμένους διαδηλωτές έξω από το εργοστάσιο, ήτανε Πέμπτη απόγευμα και είχε συννεφιά. Καλά να πάθει τώρα το καρδιακόλι του συστήματος. Ό,τι έσπειρε, θερίζει.

Λίνα: (Θυμωμένη) Σταμάτα σε παρακαλώ να μιλάς έτσι για την οικογένειά μου! Άλλο η ιδεολογία μας και άλλο οι γονείς μου.

Στέργιος: *(Απαξιωτικά)* Όσο δέχεται ο πατέρας σου και κάνει αυτή τη κωλοδουλειά, τα ίδια θα λέω και χειρότερα. Να παραιτηθεί από μπασιίνας, να μπει στην αληθινή βιοπάλη και μετά συζητάμε ότι θες.

Λίνα: *(Κατευναστικά)* Έλα, σε παρακαλώ τώρα, δεν είναι ώρα. Στενοχωρήθηκα που τον άκουσα έτσι, θα πάρω τη μάνα μου πιο μετά να της μιλήσω. *(Αγχωμένη)* Πρέπει να στρωθώ στο διάβασμα να περάσω το μάθημα την άλλη εβδομάδα να τελειώνω. *(Σηκώνει μια στοίβα βιβλία, κάθεται στο τραπέζι και ανάβει το πορτατίφ αρχίζοντας να ξεφυλλίζει ένα βιβλίο)*

Στέργιος: *(Κάθεται δίπλα της στο τραπέζι και ξαναπιάνει το βιβλίο που διάβαζε πριν μπει η Λίνα)* Θα κάτσω κι εγώ εδώ να συνεχίσω το διάβασμα. Μου δάνεισαν στην κατάληψη αυτό το γαμάτο βιβλίο.

Λίνα: *(Περίεργη)* Ποιο είναι;

Στέργιος: *(Γυρίζοντας να φανεί το εξώφυλλο)* Είναι «Ο τσελεμεντές του Αναρχικού», ένα καταπληκτικό παλιό εγχειρίδιο που περιέχει οδηγίες για την κατασκευή εκρηκτικών, όπλων και ναρκωτικών. Δεν φαντάζεσαι τι λέει μέσα.

Λίνα: *(Ανήσυχη)* Δεν είναι λίγο επικίνδυνα όλα αυτά;

Στέργιος: *(Κοροϊδευτικά)* Χα χα, ναι βέβαια και είναι επικίνδυνες οι βόμβες. Για τους καπιτάλες όμως, όχι για εμάς. Λοιπόν άκου εδώ τι λέει: «Καμιά επανάσταση σ' όλη την ιστορία δεν έγινε για τις ιδέες. Οι επαναστάσεις γίνονται για πράγματα πιο χειροπιαστά: για το ψωμί, για το ντύσιμο, τη στέγη και για την ανακούφιση από την ανυπόφορη καταπίεση. Το αληθινό καθήκον του επαναστάτη είναι να δημιουργεί ανυπόφορη καταπίεση και να την κάνει φανερό». *(Βάζει τον δείκτη στον κρόταφο)* Τι λέγαμε πριν για τον μπαμπάκα σου;

Λίνα: *(Ενοχλημένη)* Έλα σταμάτα πια με τον μπαμπά μου.

Στέργιος: *(Ξεφυλλίζει μέχρι να βρει το επόμενο)* Άκου κι αυτό που μου άρεσε: «Πιστεύω ότι όλοι αυτοί που κατέχουν την εξουσία —όχι μόνο την

πολιτική αλλά και την οικονομική και την κοινωνική εξουσία— δεν πρόκειται να την παραδώσουν ποτέ στο λαό χωρίς βία. Η εξουσία δεν είναι μια υλική ιδιοκτησία που να μπορεί να μεταβιβάζεται. Είναι η ικανότητα να δρας. Την εξουσία την παίρνεις. Ποτέ δεν σου τη δίνουν.» *(Σηκώνοντας το κεφάλι από το βιβλίο και κοιτάζοντας τη Λίνα)* Μα πόσο γαμάτα τα λέει, έχω αρχίσει να πωρώνομαι!

Λίνα: (Κατεβάζοντας το κεφάλι στο βιβλίο της) Έλα, εντάξει μωρό μου τώρα, διάβαζε από μέσα σου να συγκεντρωθώ κι εγώ στα δικά μου.

Για μερικά δευτερόλεπτα, προσηλώνονται και οι δύο στα βιβλία τους, μέχρι που η Λίνα σηκώνει το κεφάλι της.

Λίνα: (Κοιτάζοντας ψηλά) Σκεφτόμουνα τώρα αυτό που μου είπε ο πατέρας μου: Να κατέβω στο χωριό μόλις πάρω το πτυχίο και να ζήσω μαζί τους.

Στέργιος: (Ανήσυχος) Και;

Λίνα: (Κοιτάζοντάς τον) Δεν υπάρχει καμία περίπτωση, μωρό μου, να γυρίσω εγώ στο χωριό. Τι να κάνω εκεί πέρα στη μιζέρια; Εγώ εδώ θέλω να μείνω, αλλά με τι δικαιολογία;

Στέργιος: (Εκνευρισμένος) Χρειάζεσαι δηλαδή και δικαιολογία για τη ζωή σου και την αυτοδιάθεσή σου; Μα πόση μπατσοκρατία μπορεί να έχεις μέσα στο κεφάλι σου;

Λίνα: (Ενοχλημένη) Σταμάτα σε παρακαλώ, πάλι. Θα βρω μια δουλειά εδώ για να μην τους επιβαρύνω οικονομικά και θα ψάξω και για κανένα μεταπτυχιακό. *(Χαρούμενη)* Ναι αυτό θα κάνω, δεν νομίζω να έχουν αντίρρηση.

Στέργιος: (Ξανασκύβει στο βιβλίο του) Άσε μας κουκλίτσα μου.

Για μερικά δευτερόλεπτα, προσηλώνονται πάλι και οι δύο στο διάβασμά τους, μέχρι που ο Στέργιος σηκώνει το κεφάλι.

Στέργιος: (Ενθουσιασμένος) Άκου αυτό πόσο εύκολο είναι: «Πώς να φτιάξετε άκαπνο μπαρούτι! Πρώτον: Βράστε μπαμπάκι για 30 λεπτά σε ένα διάλυμα υδροξειδίου του νατρίου 2%. Δεύτερον: Ξεπλύνετε το μπαμπάκι σε καυτό νερό και αφήστε το να στεγνώσει. Τρίτον: Ανακατέψτε αργά και προσεκτικά, στους 25 βαθμούς Κελσίου, 250 κυβικά εκατοστά πυκνού θειικού οξέος, 150 κυβικά εκατοστά πυκνού νιτρικού οξέος και 20 κυβικά εκατοστά νερού»

Λίνα: (Ενοχλημένη) Σταμάτα σε παρακαλώ, αγάπη μου, προσπαθώ να συγκεντρωθώ να διαβάσω κι εσύ με ζαλίζεις με υδροξειδία του νατρίου. Λυπήσου με λίγο.

Στέργιος: (Εκνευρισμένος σηκώνεται και φοράει ένα χακί στρατιωτικό αμπέχωνο) Δεν καταβαίνεις τίποτα εσύ. Μικροαστούλα μπατσοκόρη γεννήθηκες, μικροαστούλα μπατσοκόρη θα πεθάνεις. Φεύγω, πάω να αναπνεύσω λίγο αέρα ελευθερίας με τους συντρόφους.

Βροντάει την πόρτα πίσω του, φεύγοντας. Η Λίνα βάζει τα χέρια διπλωμένα πάνω στο βιβλίο και ξαπλώνει το κεφάλι της αναστενάζοντας.

Β' ΣΚΗΝΗ

Σκηνικό: Ακριβό μεγαλοαστικό σπίτι, με κλασική διακόσμηση και χαλιά. Στο κέντρο δυο βαριές πολυθρόνες κι ένα τραπεζάκι. Στον τοίχο ένας μεγάλος πίνακας με νεκρή φύση. Στη μια μεριά υπάρχει μια ξύλινη βιβλιοθήκη γεμάτη σκληρόδετους τόμους.

Η Μίρκα έχει πετάξει τις δωδεκάποντες γόβες στο πάτωμα και κάθεται αναπαυτικά σε μια πολυθρόνα με τα πόδια απλωμένα πάνω στο τραπεζάκι. Φοράει καλσόν με σχέδια και κοντή φούστα και πίνει ούισκι σε ακριβό κρυστάλλινο ποτήρι. Μπαίνει στο χώρο ο Καθηγητής και κρεμάει το σακάκι στον καλόγερο.

Μίρκα: *(Επιτιμητικά)* Μα επιτέλους, βρε Παύλο, που είσαι; Είπες ότι θα έρθεις νωρίς.

Παύλος: *(Χαλαρώνει τη γραβάτα και διπλώνει τα μανίκια του πουκάμισου ενώ μιλάει)* Τι να κάνω, ρε Μίρκα; Με κράτησε ο Πρόεδρος για το θέμα της αστυνόμευσης των Πανεπιστημίων που ετοιμάζει το Υπουργείο. Είμαστε σθεναρά αντίθετοι και πρέπει να συντονίσουμε τις ενέργειές μας. *(Βάζει κι αυτός ένα ούισκι από το μπουκάλι στο τραπέζι και κάθεται στην άλλη πολυθρόνα)*

Μίρκα: *(Υποτιμητικά)* Καλά, καλά. Τα ξέρουμε τα θέματα που σας απασχολούν εκεί στο Πανεπιστήμιο. Ζείτε σ' ένα παράλληλο σύμπαν εσείς.

Παύλος: *(Πίνοντας μια γουλιά)* Δηλαδή δεν είναι σοβαρό θέμα που θα φέρουν αστυνομικούς μέσα στα πόδια μας; *(Ανεβάζοντας τον τόνο)* Μα που

ακούστηκε, αστυνομικοί να περιφρουρούν επίσημα τον ναό της ελεύθερης διακίνησης ιδεών! *(Χτυπάει το χέρι θυμωμένα στο γόνατό του)*

Μίρκα: Καλά, άστα τώρα αυτά, να πάμε στα σημαντικά. *(Σηκώνεται όρθια με το ποτό στο χέρι)* Δεν ξέρω αν άκουσες ειδήσεις, τελικά η πρωινή φήμη που σου έλεγα επιβεβαιώθηκε: Αντικατέστησαν οι γελοίοι τον Υπουργό Υγείας.

Παύλος: *(Πίνοντας μια γουλιά)* Ναι, κάτι μου έλεγες στο τηλέφωνο, αλλά με τις φασαρίες αυτές δεν πρόλαβα να ενημερωθώ.

Μίρκα: *(Αρχίζει να βαδίζει ξυπόλητη στο χώρο, με τα χέρια σταυρωμένα στο στήθος, κρατώντας το ποτό)* Μας αιφνιδίασαν και δεν το πήραμε είδηση. Έφαγαν τον δικό μας και έβαλαν τον δικό τους, είναι ξεκάθαρο αυτό.

Παύλος: *(Απορημένος)* Ποιον δικό τους, δεν καταλαβαίνω.

Μίρκα: *(Ενοχλημένη)* Αχ, ρε Παύλο. Είναι ξεκάθαρο δάχτυλος των άλλων, των ανταγωνιστών μας. *(Πίνει μια γουλιά και αρχίζει πάλι να περπατάει)* Ρε γαμώτο, μας έπιασαν στον ύπνο και δεν προλάβαμε να αντιδράσουμε. Και τώρα, Παύλο, ξέρεις τι θα συμβεί, ε; Θα μείνει στο συρτάρι το νομοσχέδιο για τα φάρμακα που ετοιμάζαμε με τον δικό μας Υπουργό και δεν θα το φέρει προς ψήφιση στη βουλή.

Παύλος: *(Αδιάφορα)* Ε, και γιατί είναι τόσο κακό αυτό;

Μίρκα: *(Εκρήγνυται)* Τι λες ρε Παύλο; Δεν θυμάσαι πάλι τίποτα απ' όσα σου έχω πει; Τινάζεται εντελώς στον αέρα η συμφωνία μας. Έβαλαν τον δικό τους Υπουργό και τώρα θα ψηφίσουν άλλο νομοσχέδιο που θα ευνοεί αυτούς. Διανοείσαι για πόσα εκατομμύρια ζημιά μιλάμε; *(Κουνάει απογοητευμένη το κεφάλι της)* Αχ, πάει το εξοχικό που ονειρευόμουνα, αφού θα χάσω το μπόνους μου για τη συμφωνία. Παίζει και να κινδυνέψει η θέση μου στην εταιρεία τώρα. *(Βάζει το χέρι στο μέτωπο)* Ω, θεέ μου, τι μας ξημέρωνε κι εμείς κοιμόμασταν τον ύπνο του δικαίου.

Παύλος: Κάτσε ρε Μίρκα, κατευθείαν κι εσύ, δικός τους ο νέος Υπουργός. Όλο την καταστροφή φέρνεις. Περίμενε να τακτοποιηθεί ο άνθρωπος, να κλείσετε ένα ραντεβού μαζί του, να του πείτε για το νομοσχέδιο της φαρμακευτικής πολιτικής, να το συζητήσετε και βλέπετε.

Μίρκα: *(Γινάζεται)* Σα να έχεις δίκιο, Παύλο. Δεν πρέπει να το αφήσουμε έτσι. Θα πρέπει να τον πιάσουμε άμεσα, να διερευνήσουμε τις δυνατότητες “συνεργασίας” μαζί του. *(Χαμογελάει)* Ναι, έτσι θα το κάνουμε, δεν πρέπει να μείνουμε με σταυρωμένα χέρια. Σιγά μην τους χαρίσω το εξοχικό που ονειρεύομαι!

Παύλος: *(Με απορία)* Τι εξοχικό ονειρεύεσαι πάλι; Το είπες και προηγουμένως.

Μίρκα: *(Αυτάρεσκα)* Αχ, αγάπη μου, τόσα χρόνια δουλεύω μέρα – νύχτα, έφτασε η ώρα να ανταμειφτώ. Υπολογίζω ότι τα λεφτά από το μπόνους που θα πάρω για τη συμφωνία θα φτάσουν για να αγοράσουμε αυτό το εξοχικό που βλέπαμε πέρυσι στην Πάρο.

Παύλος: *(Με απαξία)* Τι θα τα κάνουμε, βρε Μίρκα, όλα αυτά τα σπίτια, τα εξοχικά, τα αμάξια; Παιδιά δεν ήθελες να κάνουμε, γιατί δεν προλάβαινες με την καριέρα σου. Έναν σκύλο σε παρακαλάω χρόνια τώρα να πάρουμε, αλλά αρνείσαι κατηγορηματικά γιατί έχει ευθύνες. Και τώρα θέλεις να αγοράσεις κι άλλο εξοχικό, δεν σου φτάνει αυτό που έχουμε; Δεν χορταίνει πια αυτή η ματαιοδοξία σου;

Μίρκα: *(Ενοχλημένη)* Ωστε ματαιοδοξία, Παύλο; Εσύ το λες αυτό για μένα; Δηλαδή δεν δικαιούμαστε κι εμείς μια ανταμοιβή για τους κόπους και την αξία μας όλα αυτά τα χρόνια;

Παύλος: *(Με απαξία)* Ποια αξία ρε Μίρκα, κοροϊδεύομαστε και μεταξύ μας τώρα δηλαδή; Αξία είναι να λαδώνετε τον Υπουργό να σας περάσει το

νομοσχέδιο να κατασπαράξετε το δημόσιο χρήμα; Και να κόβουν τις συντάξεις και τα επιδόματα ανεργίας από τον κόσμο; Αυτό το λες αξία;

Μίρκα: *(Υποτιμητικά)* Αυτή η αθώα αντίληψη που έχεις για τα πράγματα, ρε Παύλο, δεν αντέχεται όμως. Δηλαδή είσαι τόσο ρομαντικός, που πιστεύεις πως υπάρχει περίπτωση τα πράγματα να αλλάξουν; Αν δεν το κάνουμε εμείς θα το κάνουν οι απέναντι, ρε Παύλο. Κι αν δεν πάρω εγώ το εξοχικό, θα το πάρει ο γλοιώδης ο κοντοστούπης των άλλων. Μα ξύπνα, επιτέλους ρε Παύλο. Έτσι ήταν και έτσι θα είναι πάντα ο κόσμος Παύλο, από καταβολής του. Σαράντα χρόνια είμαι στη δουλειά, τα ίδια και χειρότερα, πάντα. Ή εμείς ή αυτοί, κατάλαβέ το.

Παύλος: *(Σκεφτικός)* Τώρα που το λες, έχεις δίκιο. Έτσι ήταν πάντα τα πράγματα. Θυμάσαι πριν σαράντα τόσα χρόνια που βάλαμε την πρώτη μας βόμβα με το Χρήστο;

Μίρκα: *(Με μια κίνηση ενόχλησης)* Ωχ, όχι Παύλο, μην αρχίσεις να θυμάσαι πάλι τα ίδια τώρα. Ξεπέρασε πια τις παιδικές σου ασθένειες. Έχω έναν τρελό πονοκέφαλο με όλα αυτά και πρέπει να φύγω να συναντήσω τον Πρόεδρο να δούμε τι θα κάνουμε. *(Κάθεται στην πολυθρόνα και φοράει τις γόβες της)*

Παύλος: *(Σηκώνεται όρθιος και μιλάει με πάθος και βλέμμα που κοιτάζει ψηλά βυθισμένο)* Η πρώτη μας βόμβα μπήκε στο Υπουργείο Υγείας, με αφορμή ένα νομοσχέδιο που ετοιμάζονταν να περάσουν και είχε ξεσηκωθεί ο κόσμος αγανακτισμένος. Το θυμάσαι Μίρκα; Είχαμε παγιδεύσει ένα αυτοκίνητο έξω από το Υπουργείο στην οδό Στουρνάρη. Επίτηδες είχαμε βάλει ελάχιστη ποσότητα εκρηκτικών για να μην έχουμε θύματα. Ακόμα θυμάμαι τα ξενύχτια που ρίξαμε με τον Χρήστο για να γράψουμε την προκήρυξη. Την κουκούλωσαν όμως οι πούστηδες, δεν έγραψαν λέξη οι εφημερίδες.

Μίρκα: *(Φοράει το παλτό της, παίρνει την τσάντα της και αποχωρεί)* Πάω εγώ, δεν ξέρω τι ώρα θα γυρίσω. Έχει φαγητό στο ψυγείο, μην παραγγείλεις πάλι ανθυγεινά, αλλιώς φτιάξε μια σαλάτα.

Παύλος: *(Συνεχίζει να μονολογεί, χωρίς να παίρνει είδηση πως έχει φύγει η γυναίκα του)* Σαν τώρα θυμάμαι που περπατάγαμε με το Χρήστο μέσα στη νύχτα σκυφτοί και έτρεμε το φυλλοκάρδι μας. Φοιτητούδια ήμασταν αμούστακα. Α, ρε Χρήστο, χαθήκαμε μετά με τις σπουδές και βρισκόμασταν μόνο σε κάτι γάμους. Και όλο λέγαμε πως θα βρεθούμε να τα πούμε και τελικά έφυγες ρε μπαγάσα και ούτε που το έμαθα να έρθω στην κηδεία σου. Πόσες φορές σου έλεγα ρε Μίρκα να πάμε για ένα φαγητό με τον Χρήστο, κι εσύ πάντα έβρισκες δικαιολογίες. *(Βουρκώνει)* Δεν θα ξεχάσω τα ξενύχτια μας για να γράψουμε εκείνη την πρώτη μας προκήρυξη, θέλαμε βλέπεις να μας πάρουν στα σοβαρά και γράφαμε μεγαλοστομίες. Και η αγωνία μου αν θα ειραγεί τελικά η βόμβα, γιατί δεν είχα ξαναφτιάξει. Α, ρε κάτι ωραία χρόνια που περάσαμε τότε, αγνά, επαναστατικά. Και που καταντήσαμε τώρα. Αντί να αλλάζουμε τον κόσμο, μας άλλαξε αυτός. *(Κάθεται στην πολυθρόνα)* Αιόμα δεν θα ξεχάσω πως χτύπαγε η καρδιά μου όταν κουβάλαγα την βόμβα μέσα σε μία κούτα. Ευτυχώς είχα συνδέσει τον ωρολογιακό μηχανισμό σωστά, να' ναι καλά ο Σωτήρης το παλιάρι από τους Χημικούς Μηχανικούς. *(Παύση)* Επαναστατική Οργάνωση «Ουτοπία», με σήμα το άπειρο, θυμάσαι Μίρκα;. *(Σχηματίζει με το δάχτυλο στον αέρα το σήμα του άπειρου)* Ενάμισι χρόνο κράτησε η επανάστασή μας. Έξι βόμβες καταφέραμε και βάλαμε, τις θυμάμαι μία - μία. *(Ανεβάζει τον τόνο)* Και δεν είχαμε ούτε ένα ατύχημα, ήμουνα εξπέρ στην κατασκευή! *(Χαμηλώνει τον τόνο)* Και μετά μαγιώσανε ένα βράδυ το Χρήστο στην Ασφάλεια και του ρίξαν ένα μπερντάκι ξύλο, γιατί κάποιο πουλάκι κελάηδησε για μας. Άντεξε ο Χρήστος και δεν του πήραν λέξη, μα φοβήθηκε και τα παράτησε και τα παράτησα κι εγώ μετά. Και δες που καταντήσαμε σήμερα. *(Κάνει παύση και σκέφτεται και κατόπιν φεύγει τρέχοντας από τη σκηνή και*

επιστρέφει με μια κούτα μεσαίου μεγέθους μισοανοιγμένη. Την αφήνει πάνω στο τραπέζι και αρχίζει να βγάζει από μέσα αντικείμενα) Πω πω, δεν το πιστεύω. Μίρκα έλα να δεις! Αυτές είναι οι σημειώσεις μου απ' όταν έγραφα την πρώτη προκήρυξη. Είναι γραμμένες και σε συνωμοτικό κώδικα «συν τρια» τρομάρα μας. Αντιαθιστούσαμε το κάθε γράμμα με αυτό που βρισκόταν τρεις θέσεις παρακάτω στο αλφάβητο. Δηλαδή το “α” το γράφαμε “δ”, το “β” το γράφαμε “ε” και ούτω καθεξής. Άμα θέλαμε να γράψουμε “Αννα” γράφαμε “Δπδ”. Χα χα, ευτυχώς που δεν μας έπιασαν τότε, γιατί αυτόν τον κώδικα θα τον έσπαγε μέχρι και το σκυλί της αστυνομίας. *(Συνεχίζει να βγάζει χαρτιά από την κούτα)* Καλά δεν το πιστεύω, αυτές είναι οι οδηγίες για την κατασκευή βόμβας. Πω πω, από το Παρίσι έχω να τα δω αυτά τα χαρτιά, απορώ πως σώθηκαν με τόσες μετακομίσεις. Ρε Μίρκα, μα που είσαι επιτέλους; *(Βγάζε ένα τσαλακωμένο χαρτί δεμένο με λαστιχάκι, που ξετυλίγοντάς το αποκαλύπτεται μια ξύλινη σφραγίδα)* Δεν το πιστεύω ότι έχω ακόμα και τη σφραγίδα μας! Δεν μου έκανε καρδιά να την πετάξω μάλλον. Ευτυχώς που δεν μας πιάσανε τότε, ακόμα μέσα θα ήμασταν. *(Ξαπλώνει κάτω στην πολυθρόνα, με τα πόδια πάνω στο τραπέζι και τα χαρτιά μαζί με τη σφραγίδα στο στήθος του, και μένει για ώρα σκεπτικός)* Πώς κατάντησες έτσι ρε Παύλο; Συμβιβάστηκες στο Πανεπιστήμιο και βολεύτηκες στη μεγάλη ζωή με τη γυναικούλα σου. Παιδιά δεν έκανες, φίλους αληθινούς δεν έχεις. Τι κατάφερες, Παύλο; Που πήγε η Ουτοπία που κάποτε ονειρευόσουν; *(Παύση)* Γέρασες Παύλο, γέρασες και ξόφλησες. *(Βουρκώνει)*

Γ' ΣΚΗΝΗ

Σκηνικό: Ο Παύλος περπατάει νευρικά πάνω-κάτω στο σπίτι του, με τα χέρια στις τσέπες. Όταν ακούγεται το κουδούνι, τινάζεται και τρέχει να ανοίξει.

Λίνα: Καλημέρα σας κύριε Χατζηπαύλου.

Παύλος: *(Χαμηλόφωνα)* Έλα, πέρασε μέσα, Λίνα.

(Η φοιτήτρια μπαίνει στο σπίτι κι εκείνος κλείνει την πόρτα, αφού κοιτάζει πρώτα συνωμοτικά έξω, δεξιά και αριστερά.)

Παύλος: *(Της δείχνει την πολυθρόνα με το χέρι)* Έλα, κάθισε. Τι να σου προσφέρω;

Λίνα: *(Ενώ κάθεται)* Τίποτα κύριε Χατζηπαύλου, ευχαριστώ.

Παύλος: *(Κάθεται στην άλλη πολυθρόνα)* Θα παραξενεύτηκες σίγουρα όταν σου είπα να έρθεις σπίτι μου, ε; *(Χαμογελάει)* Λογικό, αφού υπάρχουν ουκ ολίγοι συνάδελφοί μου, που έχουν τη φήμη πως κυνηγούν όμορφες φοιτήτριες.

Λίνα: *(Χαμογελάει)* Ναι, υπάρχουν.

Παύλος: Μην ανησυχείς, δεν ανήκω σε αυτούς, σου το ξεκαθάρισα άλλωστε από το τηλέφωνο, πως θέλω να συζητήσουμε ένα θέμα αμιγώς πολιτικό. Και γι' αυτό σου είπα να μην μιλήσεις σε κανέναν για την επίσκεψή σου εδώ. Δεν πιστεύω να μίλησες;

Λίνα: Όχι, κύριε Χατζηπαύλου, δεν μίλησα.

Παύλος: *(Δύσπιστα)* Σε κανέναν; Ούτε στον νεαρό σύντροφό σου, ε;

Λίνα: Σε κανέναν κύριε Χατζηπαύλου.

Παύλος: Μα, πώς μου είπες το όνομά του;

Λίνα: Στέργιο τον λένε.

Παύλος: Στέργιος, μάλιστα. Ελπίζω να μην κατάλαβε τίποτα προχθές στη ΓΑΔΑ, ό,τι κάποιος μεσολάβησε για να τον αφήσουν.

Λίνα: Όχι, κύριε Χατζηπαύλου, μου είπε πως τον πήγαν από το κρατητήριο σε ένα γραφείο, όπου ήταν ένας με πολιτικά και του έκανε διάφορες περίεργες ερωτήσεις. Και μετά του είπε πως τον αφήνουν τώρα ελεύθερο, αλλά να προσέχει τις παρέες του γιατί την επόμενη φορά θα μπλέξει άσχημα.

Παύλος: *(Χαμογελεί)* Χαχα, δεν αλλάζουν τροπάριο αυτοί. Ευτυχώς, γιατί δεν ήθελα να καταλάβει πως τηλεφώνησα.

Λίνα: Σας οφείλω ένα μεγάλο ευχαριστώ που τηλεφωνήσατε.

Παύλος: Τυχερός ήταν που σε πήρε ο κολλητός του για να σε ενημερώσει, την ώρα που κάναμε την προφορική εξέταση. Δεν είναι δα και παράξενο να σε μαγκώσουν οι ασφαλίτες έξω από μια κατάληψη. Ήταν εύκολο για μένα όμως, έχω έναν παιδικό φίλο υψηλόβαθμο στη ΓΑΔΑ.

Λίνα: Ναι, ήταν τυχερός.

Παύλος: *(Αλλάζοντας τον τόνο της φωνής του)* Δεν μου λες, Λίνα, ο Στέργιος είναι αναρχικός;

Λίνα: Ναι, σε αυτόν το χώρο ανήκει, τον αντιεξουσιαστικό.

Παύλος: Κι εσύ, Λίνα, σε αυτόν τον χώρο ανήκεις;

Λίνα: Ναι, περίπου, αλλά εγώ είμαι πιο θεωρητική. Προτιμώ να καθίσω να μελετήσω κριτικά τον Μπακούνιν ή τον Στίρνερ, από το να πάω να κολλάω κρυφά αφίσες και να πετάω πέτρες στα ΜΑΤ.

Παύλος: *(Εντυπωσιασμένος)* Ώστε διαβάζεις Στίρνερ, λοιπόν, τον γερμανό μηδενιστή! Τον είχα ανακαλύψει στο Παρίσι, τότε, και τον είχα ξεσκίσει. Μπράβο Λίνα, με εντυπωσιάζεις. Σε ενδιαφέρει λοιπόν η πολιτική;

Λίνα: Ναι φυσικά. Και το δικό σας το μάθημα ήταν εξαιρετικό, μου έμαθε πολλά.

Παύλος: *(Γελώντας)* Ε όχι και τόσα πολλά, βρε Λίνα, αφού σε έκοψα με 4,5!

Λίνα: *(Χαμηλώνει ντροπιασμένη το κεφάλι)* Έχετε δίκιο, δεν είχα προλάβει να διαβάσω όσο έπρεπε.

Παύλος: Έλα, πλάκα σου κάνω, αφού στην επανεξέταση σου έβαλα 9. Και ξέρεις τι σημαίνει να σου βάζει ο Χατζηπαύλου βαθμό 9, ε;

Λίνα: *(Χαμογελώντας)* Ναι, ξέρω.

Παύλος: *(Αλλάζοντας τον τόνο της φωνής του)* Ξέρεις γιατί σε κάλεσα εδώ σήμερα, Λίνα;

Λίνα: Όχι, δεν έχω καταλάβει.

Παύλος: Σε κάλεσα για δύο λόγους. *(Παύση)* Ο πρώτος είναι πως θέλω εσύ να πάρεις τη μία από τις δύο δικές μου θέσεις στο μεταπτυχιακό πρόγραμμα που θα ανακοινωθεί αυτές τις μέρες.

Λίνα: *(Βάζοντας με έκπληξη τα χέρια στο στόμα)* Αλήθεια;

Παύλος: Ναι Λίνα, εκτίμησα πολύ την προσπάθεια που κατέβαλες

Λίνα: *(Χαρούμενη)* Αχ, δεν το πιστεύω!

Παύλος: Αρκεί βέβαια να στρωθείς να διαβάσεις για τις εξετάσεις που είναι τον άλλο μήνα. Εγώ, βέβαια, θα επιλέξω τους δύο φοιτητές που θα πάρω μαζί μου, αλλά κοίταξε να μην με ειθέςεις, ε;

Λίνα: Εννοείται κύριε Χατζηπαύλου. Θα φροντίσω να γράψω όσο καλύτερα μπορώ στις εξετάσεις. Θα ξεκινήσω το διάβασμα σήμερα κιόλας.

Παύλος: Χαίρομαι που θα έχω τη δυνατότητα να συνεργαστώ μαζί σου. *(Γιάβση)* Θέλω τώρα να συζητήσουμε τον δεύτερο –και σημαντικότερο- λόγο που σε κάλεσα εδώ.

Σηκώνεται και πηγαίνει στη βιβλιοθήκη και βγάζει ένα διπλωμένο χαρτί που έχει κρυμμένο μέσα σε ένα βιβλίο.

Παύλος: *(Με αργή, επιβλητική φωνή, ξεδιπλώνοντας το χαρτί)* Θέλω να διαβάσεις αυτό το κείμενο, Λίνα.

Λίνα: *(Με βλέμμα απορίας πιάνει το χαρτί και αρχίζει να διαβάζει)* «Εδώ και δύομισι χρόνια, μία πρωτοφανούς κωνικότητας αντιλαϊκή και αντιοικολογική επίθεση, ενάντια στη βιωσιμότητα της φύσης και της κοινωνίας μας, κλιμακώνεται από την εξωνημένη κυβέρνηση, με τη σιωπηλή συναίνεση όλων ανεξαιρέτως των κομμάτων της αντιπολίτευσης. Ο αδηφάγος επεκτατικός αποικισμός των νησιών μας με ξενόφερτες ανεμογεννήτριες είναι μία κατά μέτωπο επίθεση στο περιβάλλον, στον άνθρωπο και στον πολιτισμό μας. Η κατάφωρη παραβίαση κάθε ίχνους νομιμότητας αλλά και η απαξία διαλόγου με τις τοπικές κοινωνίες και φορείς, αποτελεί κατάπτυστη προσβολή που δεν έπρεπε να μείνει αναπάντητη».

Παύλος: *(Με ενθουσιασμό)* Εδώ βάζουμε το μαχαίρι κατευθείαν στο κόκκαλο.

Λίνα: *(Απορημένη)* Τι κείμενο είναι αυτό;

Παύλος: *(Χαμογελώντας)* Διάβασε παρακάτω και θα καταλάβεις.

Λίνα: (Συνεχίζει την ανάγνωση με ακόμα μεγαλύτερη απορία) «Η κυβέρνηση, σε αραστή συνεργασία με όλο τον καλοταϊσμένο πολιτικό κόσμο, υλοποιεί μεθοδικά τις δεσμεύσεις της απέναντι στην Ευρωπαϊκή Ένωση, το ΔΝΤ και το τραπεζικό σύστημα, προσπαθώντας να μας πείσουν μέσω των αργυρώνητων ΜΜΕ για την αναγκαιότητα και τις δήθεν ωφέλειες της πράσινης ανάπτυξης. Μοναδικό μέσο υλοποίησης αυτής της αντιπεριβαλλοντικής καταστροφικής πολιτικής είναι η κρατική φασιστική βίαια καταστολή μέσω των μετακινούμενων ΜΑΤ ενάντια σε πολίτες που διαμαρτύρονται ειρηνικά και άοπλα, πνίγοντας τους στα δακρυγόνα, ξυλοκοπώντας και τραυματίζοντάς τους».

Παύλος: Εδώ δίνουμε το θεωρητικό πλαίσιο, θα προσθέσω κι άλλα.

Λίνα: «Αποφασίσαμε λοιπόν να δώσουμε μια έμπρακτη απάντηση σ' αυτή την ανεξέλεγκτη και εγκληματική δράση ενάντια στο μέλλον των παιδιών μας και της χώρας. Η βόμβα που τοποθετήσαμε στο υπηρεσιακό αυτοκίνητο του Υπουργείου Περιβάλλοντος και Ενέργειας ήταν χαμηλής ισχύος και η έκρηξη έγινε σε ώρα μηδενικής κίνησης, ώστε να μην διακινδυνεύσουμε τη ζωή αθώων θυμάτων. Αυτή είναι μόνο η αρχή της δράσης για την Επαναστατική Οργάνωση ΟΥΤΟΠΙΑ. Οποιαδήποτε φασιστική ενέργεια εκ μέρους της κυβέρνησης θα συνοδεύεται από μια παρόμοια βίαια απάντηση από μέρους μας. Να μας περιμένετε. Να μας φοβάστε».

Παύλος: *(Σηκώνεται όρθιος με έξαψη)* Και στο τέλος αφήνουμε το στίγμα μας και για συνέχιση της δράσης μας με ένα μήνυμα που θυμίζει τους χάκερς τους Anonymous: «Να μας περιμένετε. Να μας φοβάστε» Πώς σου φαίνεται;

Λίνα: (Απορημένη) Δεν έχω καταλάβει. Αυτό το κείμενο αφορά κάποια επίθεση με βόμβα;

Παύλος: *(Με έξαψη)* Ακριβώς!

Λίνα: (Με απορία) Και ποιος θα την κάνει;

Παύλος: *(Με ενθουσιασμό)* Εμείς!

Λίνα: (Γουρλώνοντας τα μάτια) Ποιοι εμείς;

Παύλος: Εμείς, παιδί μου! Εγώ, εσύ κι ο Στέργιος!

Λίνα: (Μπερδεμένη) Δεν καταλαβαίνω.

Παύλος: (Κάθεται δίπλα της στην πολυθρόνα) Πριν προχωρήσουμε, Λίνα, πες μου αν συμφωνείς καταρχήν με το περιεχόμενο της προκήρυξης.

Λίνα: (Διστακτικά) Εεεε, δεν έχω καταλάβει.

Παύλος: Συμφωνείς με την αναγκαιότητα αντίδρασης απέναντι στην κατάπτυστη πολιτική τους να γεμίσουν με ανεμογεννήτριες τα νησιά μας;

Λίνα: (Διστακτικά) Μα γιατί είναι κακές οι ανεμογεννήτριες; Αφού παράγουν πράσινη ενέργεια που αντικαθιστά το πετρέλαιο και το λιγνίτη.

Παύλος: (Έντονα) Λίνα! Μην αναμασάς κι εσύ την ίδια καραμέλα! Μην ακούς για πράσινη ενέργεια και πράσινα άλογα. Αυτοί σκοπεύουν στο βωμό του κέρδους να θυσιάσουν το περιβάλλον και στον πολιτισμό μας!

Λίνα: (Διστακτικά) Δεν ξέρω, αφού χρόνια τώρα λένε πως όλα αυτά είναι οικολογικά.

Παύλος: (Σηκώνοντας τα χέρια του ψηλά) Σιγά ρε Λίνα μην τους έπιασε τώρα η ευαισθησία για την οικολογία και το περιβάλλον! Καταστροφή προκαλούν για τα φράγια, είναι ξεκάθαρο αυτό!

Λίνα: (Διστακτικά) Και τι πιστεύετε πως πρέπει να κάνουμε;

Παύλος: (Σκύβει προς το μέρος της, χαμηλώνοντας τον τόνο της φωνής του) Άκου με προσεκτικά. Όταν ήμουν φοιτητής είχαμε φτιάξει κρυφά με έναν φίλο μια επαναστατική ομάδα και βάζαμε βόμβες. Αυτήν την ομάδα θέλω να αναβιώσω τώρα γιατί η κατάσταση δεν πάει άλλο. Λίνα, πρέπει να αναλάβουμε δράση, γι' αυτό διάλεξα εσένα!

Λίνα: (Αγχωμένη) Και τι πρέπει να κάνω;

Παύλος: *(Χαμηλόφωνα)* Έχω ετοιμάσει μια βόμβα, την οποία θα σου δώσω όταν φύγεις από εδώ.

Λίνα: *(Με έκπληξη και φόβο)* Θα τη δώσετε σε μένα;

Παύλος: *(Μειδιώντας)* Ναι σε σένα, για να την δώσεις στον Στέργιο.

Λίνα: *(Απορημένη)* Στον Στέργιο;

Παύλος: *(Ψιθυριστά)* Ναι, στον Στέργιο, εκείνος θα είναι ο εκτελεστικός μας βραχίονας, εμείς θα είμαστε το μυαλό κι εκείνος το χέρι. Προσοχή όμως, δεν πρέπει, επ' ουδενί, να μάθει πως εμπλέκομαι εγώ σε όλο αυτό. Είναι πολύ σημαντικό αυτό, το καταλαβαίνεις;

Λίνα: *(Αμήχανα)* Ναι.

Παύλος: Θα του πεις πως ένας συμφοιτητής σου, σου έδωσε το πακέτο με την βόμβα και θα του εξηγήσεις τους συνωμοτικούς κανόνες. Η επαναστατική μας οργάνωση θα έχει το ίδιο όνομα που είχε και τότε: Ουτοπία. Βρήκα προχθές και την αυθεντική μας σφραγίδα, κάτσε να σου τη φέρω να τη δεις.

Σηκώνεται προς τη βιβλιοθήκη και κατεβάζει κάποιους τόμους βιβλίων, όπου πίσω έχει κρύψει ένα τσαλακωμένο χαρτί που περιέχει τη σφραγίδα.

Παύλος: *(Κάθεται και της δίνει τη σφραγίδα)* Δες την, το σήμα του άπειρου! Συγκινούμαι και μόνο που την αγγίζω

Λίνα: *(Την πιάνει και την περιεργάζεται και διαβάζει)* «Επαναστατική Οργάνωση Ουτοπία». Συμβολικό όνομα.

Παύλος: Η ουτοπία βρίσκεται στον ορίζοντα, λέει ο Γιαλεάνο. Κι όταν την πλησιάζεις ένα βήμα, εκείνη απομακρύνεται δυο. Κι όταν την πλησιάζεις δυο βήματα, εκείνη απομακρύνεται τέσσερα. Και τότε τι νόημα έχει; Μα σε κάνει να προχωράς!

Λίνα: Υπέροχο!

Παύλος: *(Ξαναπαίρνει τη σφραγίδα στα χέρια του)* Αυτή εδώ η σφραγίδα θα μπαίνει με κόκκινο μελάνι σε κάθε σελίδα της προκήρυξης, ώστε να θυμίζει τις παλιές καλές επαναστατικές μέρες μας.

Λίνα: *(Αγχωμένη)* Εξηγήστε μου όμως τι πρέπει να κάνουμε.

Παύλος: Απλά είναι τα πράγματα, Λίνα, δεν χρειάζεται άγχος. Καθαρό μυαλό κι όλα θα πάνε κατ' ευχήν. Περιμένε λίγο.

Σηκώνεται και πάει πάλι στη βιβλιοθήκη όπως βγάζει πίσω από μερικά βιβλία έναν κίτρινο φάκελο-πακέτο, που το αποθέτει με προσοχή πάνω στο τραπέζι.

Παύλος: *(Ψιθυριστά)* Λοιπόν, αυτή εδώ η βόμβα που ετοίμασα. Την έχω συσκευάσει καλά, δεν υπάρχει κανένας κίνδυνος κατά τη μεταφορά, μην ανησυχείς. Βλέπεις αυτό εδώ το κορδόνι; Θα πεις στον Στέργιο, όταν έρθει η ώρα, να το τραβήξει με μεγάλη δύναμη, μέχρι να ακουστεί από μέσα ένα “κλακ”. Θα ενεργοποιηθεί ο ωρολογιακός μηχανισμός που του δίνει περίπου τρία λεπτά για να απομακρυνθεί.

Λίνα: *(Τρομαγμένη)* Αχ, φοβάμαι λίγο με όλο αυτό.

Παύλος: *(Επιτακτικά)* Δεν υπάρχει κανένας κίνδυνος σου λέω! Έξι βόμβες είχαμε τοποθετήσει τότε, χωρίς κανένα ατύχημα. Έχε μου εμπιστοσύνη! Λοιπόν, άκου με τώρα προσεκτικά, για να τα μεταφέρεις στον Στέργιο. Το Υπουργείο Περιβάλλοντος βρίσκεται στην οδό Αμαλιάδος 4 στους Αμπελόκηπους. Ακριβώς απέναντι έχει ένα στενό δρομάκι αδιέξοδο που παρκάρουν τα υπηρεσιακά τους αυτοκίνητα. Είναι βαμμένα γκρι και έχουν ένα αυτοκόλλητο του υπουργείου στο πλάι. Το κατάλαβες;

Λίνα: *(Αγχωμένη)* Ναι.

Παύλος: Θα του πεις να έχει τη βόμβα μέσα στο μπουφάν και να την τοποθετήσει κάτω από το αυτοκίνητο που είναι παρκαρισμένο μέσα – μέσα,

εκεί που δεν περνάνε άνθρωποι για να μην έχουμε ατύχημα. Θα του πεις να την βάλει περίπου 4 η ώρα τη νύχτα, είναι η καλύτερη ώρα.

Λίνα: (Φοβισμένη) Αχ, αγχώνομαι με όλα αυτά.

Παύλος: (Επιτακτικά) Σταμάτα βρε Λίνα, σε παρακαλώ. (Χτυπάει το κινητό του Παύλου και το κοιτάει) Ποιος είναι τώρα; Η γυναίκα μου είναι πάλι. (Το σηκώνει εκνευρισμένος) Έλα βρε Μίρκα, πες μου γρήγορα γιατί πνίγομαι. Ναι... ναι... Δεν είναι τώρα ώρα να μου τα πεις αυτά, έχω δουλειά επείγουσα σου λέω. Ναι, σπίτι είμαι. Α, έρχεσαι από εδώ; (Σηκώνεται όρθιος) Που είσαι τώρα; Εντάξει, σε περιμένω να μου τα πεις από κοντά. (Αγχώνεται και τον πιάνει πανικός) Η γυναίκα μου ήταν, σε πέντε λεπτά θα βρισκείται εδώ. Πρέπει να φύγεις.

Λίνα: (Ταραγμένη παίρνει την τσάντα της και προσπαθεί να φορέσει το πανωφόρι της) Ναι, ναι, πρέπει να φύγω!

Παύλος: (Αγχωμένος) Κάτσε όμως μισό λεπτό να σου τελειώσω, γιατί δεν θα σε ξαναδω. (Παίρνει τη βόμβα στα χέρια του) Λοιπόν, δεν υπάρχει κανένας κίνδυνος σου λέω! Θέλω να μεταφέρεις επ' ακριβώς τις οδηγίες που σου έδωσα στο Στέργιο! Α, και πες του να φοράει τζόκευ, για τις κάμερες και ρούχα σκούρα όχι πολύχρωμα. Αύριο Τετάρτη τη νύχτα στις 4 να κατέβει να βάλει τη βόμβα στην οδό Αμαλιάδος 4 στους Αμπελόκηπους στο στενάκι. Στο αυτοκίνητο που είναι μέσα-μέσα. (Της δίνει τη βόμβα και εκείνη την τακτοποιεί νευρικά στην τσάντα της) Να μην ανησυχείς καθόλου, κι αν χρειαστείς κάτι πάρε με τηλέφωνο. (Την ξεπροβοδίζει) Α, και που 'σαι, πες του καλύτερα να αφήσει το κινητό στο σπίτι. Αν κάτσει καμιά στραβή, να μην μπορούν να επιβεβαιώσουν το στίγμα του.

Λίνα: (Ταραγμένη, ανοίγοντας την πόρτα) Εντάξει κύριε Χατζηπαύλου, γεια σας.

Παύλος: *(Ψιθυριστά)* Είναι σημαντικό να μην του πεις τίποτα για μένα. Ένας συμφοιτητής σου σου έδωσε το εμπόρευμα, εντάξει; Γεια σου τώρα και καλή τύχη! *(Κλείνει την πόρτα και μονολογεί όρθιος, εκνευρισμένος)* Κι αυτή η γυναίκα μου, τώρα βρήκε να 'ρθει, ρε πούστη μου; *(Αρχίζει να περπατάει νευρικά)* Ωχ, τα βιβλία να φυλάζω! *(Γακτοποιεί αγχωτικά τα βιβλία και τη σφραγίδα πίσω στη βιβλιοθήκη και κάθεται στην πολυθρόνα, παίζοντας νευρικά το δεξί πόδι του. Ακούγεται κλειδί στην πόρτα και μπαίνει η γυναίκα του).*

Μίρκα: *(Αλαφιασμένη)* Γεια σου, Παύλο.

Παύλος: *(Σηκώνεται όρθιος)* Καλώς τη. Πως και από 'δω τέτοια ώρα;

Μίρκα: *(Απορημένη)* Εσύ τι κάνεις εδώ τέτοια ώρα; Δεν μου είπες πως θα κατέβεις στο Πανεπιστήμιο;

Παύλος: *(Ενοχικά, κοιτώντας κάτω)* Ε, ναι, κατέβηκα στο Πανεπιστήμιο, γιατί είχαμε πει να συναντηθούμε με τον Πρόεδρο. Αλλά τελικά δεν μπορούσε γιατί τον κάλεσαν σε μία Επιτροπή και μου το ανέβαλλε για αύριο. Εσύ, πως από δω;

Μίρκα: *(Χαρούμενη)* Ήρθα να αλλάξω ρούχα, γιατί έχουμε σύσκεψη σημαντική σε λίγο με τον μεγάλο. Έχω υπέροχα νέα, γι' αυτό σε πήρα πριν να σου τα πω!

Παύλος: *(Με περιέργεια)* Τι νέα;

Μίρκα: *(Με έξαψη χαράς)* Έγινε η μυστική επαφή χθες με τον νέο Υπουργό και δείχνει τη διάθεση να το συζητήσει. Δεν είναι τελικά αχυράνθρωπος των άλλων.

Παύλος: Ε, δεν στα 'λεγα ρε Μίρκα; Εσένα κατευθείαν το μυαλό σου στο χειρότερο σενάριο.

Μίρκα: Βρε το μυαλό μου μια χαρά κάνει και πάει πάντα στο χειρότερο σενάριο. Τώρα πρέπει να του κάνουμε μια καλή πρόταση για να περάσει το

νομοσχέδιο στη Βουλή, όπως ακριβώς το είχαμε ετοιμάσει με τον προηγούμενο, χωρίς αλλαγές. Γι' αυτό έχουμε σύσκεψη τώρα.

Παύλος: Δεν ανησυχώ για σένα, πάλι θα τα καταφέρεις.

Μίρκα: *(Με έξαψη)* Είναι πολύ σημαντικό να κλείσει άμεσα αυτό το ντιλ, Παύλο. Φοβάμαι μην κάνουν κίνηση οι άλλοι. Σκοπεύω να το αναλάβω προσωπικά, αυτό θα τους πω τώρα στη σύσκεψη, να μου αναθέσουν την υπόθεση εν λευκώ.

Παύλος: Θα στην αναθέσουν, κορίτσι μου, χαζοί είναι να μην το κάνουν;

Μίρκα: *(Πηγαίνει προς το μέρος του και του πιάνει τρυφερά τα δύο μάγουλα με τα δύο χέρια)* Θέλω φέτος το καλοκαίρι να το περάσουμε στο νέο μας εξοχικό, Παυλούκο μου. Και θα κάνω τα αδύνατα δυνατά γι' αυτό.

Παύλος: *(Ειρωνικά, τραβώντας προς τα πίσω το κεφάλι)* Χα, χα, άντε πάλι! Μην σου κολλήσει εσένα κάτι στο μυαλό, ε; Θα κινήσεις γη και ουρανό. Έβαλες στο μάτι το εξοχικό, εκεί θα επιμένεις μέχρι να τα καταφέρεις. Όπως τότε που γνωριστήκαμε και σου γυάλισα και με έκλεψες μέσα από τα χέρια της Ντίνας, θυμάσαι; Κρίμα που δεν κάναμε ένα παιδί και θα χαθεί τέτοιο πεισματάρικο dna.

Μίρκα: *(Απαξιωτικά)* Σταμάτα πάλι τις ανοησίες βρε Παύλο, να χαρείς. Πάω να ντυθώ, γιατί θα αργήσω. *(Περπατάει προς τα πίσω)*

Παύλος: *(Σηκώνεται και περπατάει)* Καλά, πάω κι εγώ μέσα στο γραφείο μου να μελετήσω. *(Ειρωνικά)* Καλά να περάσετε στην σύσκεψη των εξοχικών.

Δ' _ΣΚΗΝΗ

Σκηηνικό: Στο φοιτητικό δωμάτιο ο Στέργιος φοράει μαύρο αμιάνικο φανελάκι και κάνει ασκήσεις έλξης με ένα βαράκι ακούγοντας το τραγούδι «Firestarter» των “The Prodigy”. Η Λίνα ξεκλειδώνει την πόρτα και μπαίνει μέσα.

Λίνα: Γεια σου, αγάπη μου!

Στέργιος: (Διαχνιασμένος από τη γυμναστική, συνεχίζει την άσκηση με το βαράκι) Καλώς τη... Οκτώ, εννιά, δέκα. (Αφήνει το βαράκι στο πάτωμα)

Λίνα: Πάλι γυμναστική κάνεις εσύ;

Στέργιος: (Σηκώνει το χέρι επιδεικνύοντας το φουσκωμένο ποντίκι του) Αφού σου έχω πει, η φυσική κατάσταση είναι πολύ σημαντική την ώρα του αγώνα.

Λίνα: (Κρεμάει το πανωφόρι και την τσάντα της στον καλόγερο) Ποιανού αγώνα;

Στέργιος: (Σηκώνοντας τη γροθιά στον ουρανό) Του επαναστατικού αγώνα! (Απαγγέλει στο ρυθμό του ομώνυμου τραγουδιού) Μάγκες πιάστε τα γιοφύρια, μπάτσοι κλάστε μας τ' αρχίδια! (Γελάει)

Λίνα: (Κάθεται στην καρέκλα αποκαμωμένη) Που τη βρίσκεις τόση όρεξη, δεν καταλαβαίνω. Εγώ είχα μια ζόρικη μέρα.

Στέργιος: *(Παίρνει μια πετσέτα και αρχίζει να σκουπίζεται)* Αλήθεια που ήσουν όλη μέρα;

Λίνα: Στο Πανεπιστήμιο ήμουνα, βγήκε η προκήρυξη του μεταπτυχιακού.

Στέργιος: *(Βάζει την πετσέτα στο λαιμό και κάθεται στο τραπέζι)* Και;

Λίνα: Βγάλανε δύο θέσεις στον τομέα που μ' ενδιαφέρει, οπότε καταλαβαίνεις: Πρέπει να ξεσιστώ στο διάβασμα μέχρι τον άλλο μήνα που είναι οι εξετάσεις.

Στέργιος: *(Κάνει μια κίνηση αποδοκιμασίας με το χέρι)* Πωω, πάλι διαβάσματα, πάλι γκρίνια, πάλι πρέπει να κάνουμε ησυχία μέσα στο σπίτι. Τι τα θες πια βρε Λίνα τα γαμίδα τα πτυχία;

Λίνα: *(Ενοχλημένη)* Άντε πάλι. Θα σε παρακαλέσω να σταματήσει εδώ αυτή η κουβέντα. Αρκετά αγχωμένη είμαι ήδη, μην έχω και σένα.

Στέργιος: *(Χαμηλώνει το κεφάλι)* Καλά σιάω. *(Πιάνει το κινητό και χαζεύει)*

Λίνα: *(Μαλακώνοντας τη φωνή)* Εσύ τι άλλο έκανες;

Στέργιος: *(Χαμηλώνει το κεφάλι)* Τίποτα. Μαλακίες. Σχόλασα από τη δουλειά, έφαγα και μίλησα με κανά-δυο φίλους. Ξαναπήρα και τον Νάσο, κοιμότανε ο παπάρας. *(Σουφρώνει τα χείλη)* Δεν βλέπω φως από κει, του τα μασάει λέει το αφεντικό και θα δούμε, και ίσως τον άλλο μήνα και έχει λιγοστέψει η δουλειά στη λαχαναγορά και κάτι τέτοιες αρχιδιές. Πρέπει να δω τι θα κάνω.

Λίνα: *(Του χαϊδεύει τρυφερά το χέρι)* Δεν πειράζει βρε μωρό μου.

Στέργιος: *(Της απωθεί το χέρι νευρικά)* Τι δεν πειράζει ρε Λίνα; Άσε με κι εσύ. Ήταν ευκαιρία αυτή η δουλειά για να βρω χρόνο να ασχοληθώ πιο ενεργά

με τα δικά μας. *(Κάνει μια μικρή παύση)* Έτσι μου 'ρχεται να μην ξαναπάω στη δουλειά αύριο. Κάθε μέρα και χειρότερα με τους μαλάκες που έχω μπλέξει.

Λίνα: (Με μαλακή φωνή) Έλα, ηρέμησε. Όλα θα φτιάξουν.

Εκείνος βάζει τα χέρια πάνω στο τραπέζι και ξαπλώνει πάνω το κεφάλι του.

Λίνα: (Σηκώνεται από την καρέκλα) Λοιπόν, για δες τι σου έχω εδώ που θα σου φτιάξει το κέφι.

Στέργιος: (Σηκώνει περίεργος το κεφάλι) Τι;

Λίνα: (Ανοίγει την τσάντα και βγάζει από μέσα τον φάκελο-βόμβα) Ξέρεις τι έχει μέσα αυτός ο φάκελος;

Στέργιος: (Ακόμα πιο περίεργος) Τι έχει;

Λίνα: (Επιδεικνύοντας τον φάκελο) Για μάντεψε.

Στέργιος: (Κοροϊδευτικά) Σου στείλανε χορταράκι μυρωδάτο απ' το χωριό;

Λίνα: (Χαμογελώντας) Κάτι ακόμα καλύτερο από μπάφο. Τι θέμα έχει το βιβλίο που διαβάζεις τελευταία;

Στέργιος: (Απορημένος) Αναρχομαγειρική, αλλά τι σχέση έχει αυτό;

Λίνα: (Κάθεται στην καρέκλα και αφήνει το πακέτο προσεκτικά πάνω στο τραπέζι) Απόλυτη! Αλλά θα μου επιτρέψεις να κρατήσω τους συνωμοτικούς κανόνες.

Στέργιος: (Απορημένος) Μίλα καθαρά ρε, μη με μπερδεύεις.

Λίνα: (Χαμογελώντας) Θα σου πω τι περιέχει αυτό το πακέτο, αλλά υποσχέσου μου ότι δεν θα με ρωτήσεις τίποτα περισσότερο.

Στέργιος: (Εκνευρισμένος) Ωωω, λέγε ρε, τσουρέκια μας τα 'κανες.

Λίνα: (Χαμηλώνοντας την ένταση της φωνής) Λοιπόν άκου με προσεχτικά. Αυτό το πακέτο περιέχει έναν εκρηκτικό μηχανισμό και πρέπει να τοποθετηθεί αύριο το βράδυ έξω από ένα Υπουργείο.

Στέργιος: (Σαστισμένος) Τι περιέχει λέει;

Λίνα: (Μιλώντας και πάλι ψιθυριστά) Αυτό που άκουσες. Περιέχει μία βόμβα. Βλέπεις εδώ το κορδόνι; Αν το τραβήξεις με δύναμη, έχει μέσα ωρολογιακό μηχανισμό που μετράει τρία λεπτά πριν εκραγεί.

Στέργιος: (Σαστισμένος) Και πως βρέθηκε στα χέρια σου;

Λίνα: (Βάζει τον δείκτη στο στόμα) Σσσς! Είπαμε, εφαρμογή συνωμοτικών κανόνων. Μην ρωτάς πολλά, κάποιος μου την εμπιστεύτηκε.

Στέργιος: (Ξεσπάει σε γέλια) Έλα κόψε την πλάκα τώρα, αρκετά. Σου εμπιστεύτηκε εσένα τώρα κάποιος μια βόμβα και παραμύθια.

Λίνα: (Ενοχλημένη) Ρε αλήθεια σου λέω! Εδώ μέσα βρίσκεται μία βόμβα που πρέπει να τοποθετηθεί αύριο βράδυ σ' ένα αυτοκίνητο έξω από το Υπουργείο Περιβάλλοντος.

Στέργιος: (Της παίρνει το πακέτο από τα χέρια σηκώνεται όρθιος και το πετάει στον αέρα) Δηλαδή θέλεις να πιστέψω τώρα εγώ πως εδώ μέσα υπάρχει βόμβα.

Λίνα: (Γινάζεται και προσπαθεί τρομαγμένη να πιάσει το πακέτο στον αέρα) Στέργιο μη! Είναι στ' αλήθεια βόμβα, δεν κάνω πλάκα!

Στέργιος: (Γελάει δυνατά, πιάνει το πακέτο στον αέρα και το πετάει στο πάτωμα. Αρχίζει να το κλωτσάει σαν να παίζει ποδόσφαιρο μιμούμενος τη φωνή του Μανόλη Μαυρομάτη) Μαραντόνα, Μαραντόνα, περνάει έναν, περνάει δύο, τρεις αντιπάλους, πάντα ο Μαραντόνα με την μπάλα στα πόδια. Μαραντόνα, πιάνει στον ύπνο την άμυνα της Βραζιλίας, Μαραντόνα, τριπλάρει και τον τερματοφύλακα και γκοοοοολ. *(Κλωτσάει με δύναμη το πακέτο και πανηγυρίζει)* Τρία μηδέν προηγείται ο Αστέρας Εξαρχείων επί της Μπόκα Τζούνιορς!

Λίνα: (Γρέχει πίσω του έντρομη) Στέργιο μη! Προς θεού, θα εκραγεί!

Στέργιος: (Κάθεται στην καρέκλα ελαφρώς λαχανιασμένος και της απευθύνει το λόγο κοροϊδευτικά) Για πες τώρα, ποιος σου έδωσε τη βόμβα;

Λίνα: (Πιάνει προσεκτικά το πακέτο και το παρατηρεί μήπως έπαθε τίποτα. Έπειτα το κλείνει στην αγκαλιά της και κάθεται δίπλα του) Με κοψοχόλιασες με τις βλακειές σου! Δεν θα γίνεις ποτέ σοβαρός εσύ, έτσι;

Στέργιος: (Γελώντας) Έλα για πες τώρα, ποιος σου έδωσε τη βόμβα;

Λίνα: (Εκνευρισμένη) Ένας συμφοιτητής μου.

Στέργιος: (Ειρωνικά) Ένας συμφοιτητής σου, σε έπιασε έτσι στο ξεκούδουνο και σου είπε “Λίνα, να μία βόμβα”; Πάλι καλά που δεν σου είπε: “Λόλα να ένα μήλο”.

Λίνα: (Ενοχλημένη) Σταμάτα, χαζέ! Φταίω εγώ που σου το είπα.

Στέργιος: (Προσπαθεί να της πάρει το πακέτο από τα χέρια) Για φέρε να το ανοίξουμε να δούμε τι έχει μέσα.

Λίνα: (Αντιστέκεται και σηκώνεται όρθια πηγαίνοντας το πακέτο ξανά στην τσάντα της. Τον προειδοποιεί με το δάχτυλο, υψώνοντας τον τόνο της φωνής) Σταμάτα τώρα, είπα! Δεν είναι πλάκα, πόσες φορές θα στο πω;

Στέργιος: (Χαμογελώντας) Καλά.

Λίνα: (Κάθεται ενοχλημένη στο τραπέζι γυρνώντας του την πλάτη) Δεν μου έδωσε το πακέτο ένας συμφοιτητής μου, ψέματα σου είπα.

Στέργιος: Αλλά ποιος σου το έδωσε;

Λίνα: Κάποιος πιο σημαντικός, αλλά δεν πρόκειται να σου πω.

Στέργιος: (Ειρωνικά) Σωστά. Εφαρμογή συνωμοτικών κανόνων.

Λίνα: Ναι, και μην κοροϊδεύεις σε παρακαλώ.

Στέργιος: *(Ειρωνικά)* Και για πες τώρα σε ποιο υπουργείο θα την βάλετε τη βόμβα;

Λίνα: Στο Υπουργείο Περιβάλλοντος.

Στέργιος: *(Ειρωνικά)* Γιατί; Τι κακό σας έκαναν;

Λίνα: Ετοιμάζεται να ψηφιστεί ένα κατάπτυστο νομοσχέδιο που επιτρέπει την καταστροφή των νησιών μας με ξενόφερτες ανεμογεννήτριες.

Στέργιος: *(Ειρωνικά)* Τι λες ρε παιδί μου;

Λίνα: Ναι, μην ακούς για πράσινη ενέργεια και τέτοια. Πρόκειται για μια κατά μέτωπο επίθεση στο περιβάλλον, στον άνθρωπο και στον πολιτισμό μας.

Στέργιος: *(Ειρωνικά)* Και σ' έπιασε τώρα εσένα έτσι ξαφνικά η σκορδοκαΐλα για τις ανεμογεννήτριες και το περιβάλλον;

Λίνα: *(Ενοχλημένη)* Έλα μην κοροϊδεύεις, είναι σοβαρό το θέμα!

Στέργιος: *(Ειρωνικά)* Πως το λέγανε εκείνο το πιτσιρίκι το σουηδεζάκι, που ξύπνησε ένα πρωί και ήθελε να σώσει τον κόσμο; Α, ναι, Γκρέτα Τούνμπεργκ. Αυτή μου θυμίζεις τώρα. Θυμάσαι πως έκανε σε μια ομιλία της για το περιβάλλον; *(Μιμείται τη φωνή της υψώνοντας το δάχτυλο προς εκείνη)* "How dare you? You have stolen my dreams!"

Λίνα: *(Κάνοντας μορφασμό αποδοκιμασίας)* Σταμάτα, σταμάτα πια! Εδώ μιλάμε για μια ανεπανόρθωτη καταστροφή κι εσύ κοροϊδεύεις.

Στέργιος: *(Συνεχίζει στον ίδιο τόπο)* How dare you Υπουργείο Περιβάλλοντος; Θα σας βάλουμε βόμβα!

Λίνα: Κι όχι μόνο αυτό. Στους πολίτες των νησιών που διαμαρτύρονται ειρηνικά στα σχέδια τους, απαντούν με κρατική φασιστική βίαια καταστολή μέσω μετακινούμενων ΜΑΤ.

Στέργιος: *(Ειρωνικά)* Όπα! Θα στείλουν και τον μπαμπά σου να δείρει δηλαδή;

Λίνα: *(Ενοχλημένη)* Δεν φταίει κανένας άλλος, μόνο εγώ που κάθομαι και στα λέω.

Στέργιος: *(Χαμογελώντας)* Εντάξει κόψε την πλάκα τώρα, έχω και πιο σοβαρά θέματα να ασχοληθώ. Έλα αφού σε ξέρω τώρα, είδες πως διάβαζα για κατασκευή ειρηνητικών και με άρχισες κατευθείαν στο δούλεμα.

Λίνα: *(Ενοχλημένη)* Στο έχω ξαναπεί Στέργιος, ώρες – ώρες στερείσαι κάθε σοβαρότητας.

Στέργιος: *(Φοράει ένα t-shirt και από πάνω ένα χακί αμπέχωνο)* Λοιπόν, λέω να πάω μια βόλτα από τα παιδιά. Πρέπει να τους πιέσω να τρέξουμε αυτά που συζητάμε, γιατί αυτοί παπαρίζονται. Καλή η κουβέντα, αλλά εμένα με γαμάει το αφεντικό κάθε μέρα στη δουλειά *(κάνει τη χειρονομία με το δάχτυλο)* και πρέπει κάποια στιγμή να ξεκινήσουμε.

Λίνα: *(Με απορία)* Ποιο πράγμα να ξεκινήσετε;

Στέργιος: *(Μιλάει χαμηλόφωνα)* Χρειαζόμαστε φράγκα για όλα αυτά που ετοιμάζουμε: ειρηνητικά, όπλα, οχήματα και δεν συμμαζεύεται. Και κάποια λεφτά για εμάς, για να μην χρειάζεται να δουλεύουμε. Ε, γι' αυτό έχουμε πει να κάνουμε μια απαλλοτρίωση σ' ένα σούπερ μάρκετ. Ο Ντίος το πρότεινε, έχει ξανακάνει παλιά με μια άλλη ομάδα, δεν είναι τόσο δύσκολο λέει.

Λίνα: *(Τρομαγμένη)* Μα γιατί ληστεία ρε Στέργιος; Θα μπλέξετε άσχημα άμα σας πιάσουν.

Στέργιος: *(Ειρωνικά)* Πώς θα μας πιάσουν ρε Λίνα; Μπαίνουμε, σηκώνουμε ταμεία, φεύγουμε. Μέχρι να ειδοποιήσουν και να έρθουν οι μπατσαίοι, τα ζώα μου αργά, εμείς θα τρώμε ήδη σουβλάκια στου Ζήση.

Λίνα: *(Σκεφτική)* Δεν μου αρέσουν εμένα αυτά, στο έχω ξαναπεί.

Στέργιος: *(Θυμωμένος)* Και πως θα γίνει ρε Λίνα; Αφού βλέπεις ότι με τη λαχαναγορά δεν κάθεται, στη δουλειά δεν αντέχω άλλο να πηγαίνω, πώς θα γίνει; Έχεις να προτείνεις κάτι;

Λίνα: Αυτό που σου λέω εδώ και καιρό είναι να ψάξεις να βρεις μια δουλειά... *(Χτυπάει το κινητό της. Σηκώνεται και το βγάζει από την τσάντα της)* Η μαμά μου είναι.

Στέργιος: *(Ενοχλημένος)* Δεν αντέχω άλλο πρήχτινγκι εδώ μέσα, πάω. *(Ανοίγει την πόρτα και φεύγει)*

Λίνα: *(Κάθεται στην καρέκλα)* Έλα μαμά... *(Μικρή παύση)* Καλά μανούλα, εσύ τι κάνεις; *(Μικρή παύση)* Πω, ρε μαμά, ούτε αυτή η δουλειά έκατσε ρε γαμώτη;... Πολύ άσχημο... *(Μικρή παύση)* Ναι... Ναι, το καταλαβαίνω... *(Μικρή παύση)* Δεν ξέρω τι θα κάνω μαμά. Σκεφτόμουν να μείνω εδώ να δώσω εξετάσεις για μεταπτυχιακά... *(Μικρή παύση)* Μα, άκουσέ με λίγο. Μαμά!... *(Μικρή παύση)* Δεν έχω ρε μαμά τι να κάνω εκεί... *(Μικρή παύση)* Ναι... *(Μικρή παύση)* Ε, ρε μαμά τη δουλειά που θα έβρισκα εκεί, θα την βρω εδώ για να μην σας επιβαρύνω... *(Μικρή παύση)* Μαμά άκουσέ με σε παρακαλώ. Δώσε μου περιθώριο ένα μήνα μέχρι τις εξετάσεις και μετά θα ψάξω για δουλειά. Στο υπόσχομαι... *(Μικρή παύση)* Εσύ δεν με καταλαβαίνεις, μαμά, εγώ σε καταλαβαίνω... *(Μικρή παύση)* Μανούλα, άκουσέ με. Δεν ακούς όμως, μόνο μιλάς... *(Μικρή παύση)* Να το συζητήσουμε αυτό μια άλλη στιγμή σε παρακαλώ; Ήμουνά έξω όλη μέρα και είμαι κομμάτια... *(Μικρή παύση)* Ναι, μαμά, εντάξει... *(Μικρή παύση)* Φιλιά, καληνύχτα.

Λίνα: *(Διπλώνει τα χέρια πάνω στο τραπέζι και ακουμπάει το κεφάλι)* Που έχω μπλέξει, θεέ μου. Από τη μια οι γονείς μου να με πιέζουν, από την άλλη ο Στέργιος στην καρρακοσμάρα του, από την άλλη ο καθηγητής. *(Παίρνει βαθιά ανάσα)* Τι θα κάνω με όλα αυτά;

Ε' ΣΚΗΝΗ

Σκηνικό: Στο σπίτι του καθηγητή. Εκείνος πηγαινοέρχεται νευρικά, κρατώντας μια εφημερίδα στα χέρια και διαβάζει μουρμουρίζοντας ακατάληπτα. Χτυπάει το κουδούνι, διπλώνει βιαστικά την εφημερίδα και πηγαίνει να ανοίξει.

Λίνα: Καλημέρα σας κύριε Παύλο.

Παύλος: *(Χαμηλόφωνα)* Καλώς τη! Έλα, πέρασε μέσα.

Η φοιτήτρια μπαίνει στο σπίτι κι εκείνος κλείνει την πόρτα και την διπλοκλειδώνει, αφού κοιτάζει πρώτα συνωμοτικά έξω, δεξιά και αριστερά.

Παύλος: *(Ανοίγει την αγκαλιά του χαρούμενος)* Έλα να σε αγκαλιάσω. *(Εκείνη νιώθει αμήχανα κι εκείνος την αγκαλιάζει θερμά)* Η πρώτη μας προσπάθεια στέφθηκε με απόλυτη επιτυχία! Και αξίζουν συγχαρητήρια και σε σένα και στον Στέργιο για την άψογη εκτέλεση. Αυτή τη στιγμή νιώθω και πάλι κάτω από τις φτέρνες μου το ανεβοκατέβασμα των πλευρών του Ροσινάντε. Ρίχνομαι πάλι στους δρόμους με την ασπίδα μου στα χέρια. Αυτό ακριβώς είχε γράψει ο Τσε Γκεβέρα σε ένα γράμμα προς τους γονείς του.

(Η Λίνα χαμογελάει)

Παύλος: *(Ενθουσιασμένος)* Το αντίκτυπο στις εφημερίδες είναι τεράστιο, έλα να καθίσουμε εδώ να σου διαβάσω.

Κάθονται στις πολυθρόνες και εκείνος ανοίγει διάπλατα την εφημερίδα.

Παύλος: Λοιπόν, άκου: «Μια νέα τρομοκρατική οργάνωση έκανε την εμφάνισή της διαμαρτυρούμενη για την πολιτική που ακολουθεί η κυβέρνηση στο ζήτημα της εγκατάστασης αιολικών πάρκων στα νησιά. Η πρωτοεμφανιζόμενη οργάνωση φέρει το όνομα “Ουτοπία” και κατάφερε αργά χθες τη νύχτα μια ήπιας έντασης έκρηξη σε υπηρεσιακό όχημα του Υπουργείου Περιβάλλοντος. Εντύπωση προκαλεί ο παραδοσιακός τρόπος που επέλεξε η οργάνωση να κοινοποιήσει την προκήρυξή της. Το τηλεφώνημα στα γραφεία της εφημερίδας μας με αλλοιωμένη φωνή και η υπόδειξη ενός κάδου σκουπιδιών, θυμίζει τις παλαιότερες πρακτικές των ελληνικών οργανώσεων. Το γεγονός αυτό, σε συνδυασμό με το ύφος του κειμένου της οργάνωσης οδηγεί της Αντιτρομοκρατική Υπηρεσία στην υπόνοια πως πίσω από το χτύπημα κρύβονται ένα ή περισσότερα ασύλληπτα μέλη οργανώσεων όπως η 17 Νοέμβρη ή ο ΕΛΑ.» (Χαμογελάει) Τα καταφέραμε Λίνα, ε; Και πετύχαμε τον στόχο μας και τους μπερδέψαμε κιόλας. Ε, τι λες;

Λίνα: *(Αμήχανα, χαμηλώνει το βλέμμα)* Δεν ξέρω, τι να σας πω;

Παύλος: *(Δείχνοντάς τις κι άλλες εφημερίδες που έχει στο τραπέζι)* Σημασία έχει πως η είδηση έπαιξε πρωτοσέλιδη σε όλες τις εφημερίδες και σε όλα τα κανάλια.

Λίνα: Ναι, το άκουσα κι εγώ. Και στο ίντερνετ συζητιέται πολύ.

Παύλος: *(Γελαστός)* Ναι, και όλοι αναρωτιούνται ποιος κρύβεται από πίσω, μιας και εσκεμμένα τους οδήγησα με την προκήρυξη σε λάθος ερμηνείες. Για πες μου τώρα, ο Στέργιος πως το πήρε; Δεν πιστεύω να σου ξέφυγε τίποτα;

Λίνα: *(Αμήχανα)* Εεεε, καλά.

Παύλος: Κάποια στιγμή θέλω να το γνωρίσω αυτό το παιδί, αλλά είναι νωρίς ακόμα. Του εξήγησες την φιλοσοφία της οργάνωσης; Είναι σύμφωνος;

Λίνα: *(Αμήχανα)* Εεεε, ναι.

Παύλος: Και πως το πήρε; Διάβασε την προκήρυξή μας σήμερα;

Λίνα: *(Αμήχανα)* Εεεε, δεν ξέρω.

Παύλος: *(Εκνευρισμένος)* Τι δεν ξέρεις ρε Λίνα. Γιατί τραυλίζεις;

Λίνα: *(Κοιτώντας κάτω)* Ξέρετε, εμένα δεν μου αρέσει να λέω ψέματα. Προσπάθησα να μιλήσω στον Στέργιο, αλλά δεν ήθελε να με ακούσει.

Παύλος: *(Απορημένος)* Τι εννοείς;

Λίνα: *(Ξεροκαταπίνει)* Προσπάθησα να του πω πως κάποιος συμφοιτητής μου μού έδωσε τη βόμβα, αλλά δεν το πίστεψε και άρχισε να με κοροϊδεύει.

Παύλος: *(Απορημένος)* Και τελικά;

Λίνα: *(Ντροπιασμένη)* Τελικά δεν του το είπα.

Παύλος: *(Εκπληκτος)* Τι λες βρε Λίνα; Και μόνη της μπήκε η βόμβα;

Λίνα: *(Χαμηλόφωνα)* Εγώ την έβαλα.

Παύλος: *(Σηκώνεται όρθιος)* Εσύ έβαλες τη βόμβα; *(Χτυπάει το χέρι στο μπατζάκι του)* Για όνομα του θεού! Θα με τρελάνει σήμερα αυτό το κορίτσι.

Λίνα: *(Απολογητικά)* Δεν υπήρχε περίπτωση να πιστέψει την ιστορία με τον συμφοιτητή και μου είχατε πει να μην αναφέρω το όνομά σας.

Παύλος: Προφανώς!

Λίνα: *(Απολογητικά)* Ε, τι να έκανα κύριε Παύλο; Ντράπηκα και πήγα και την έβαλα μόνη μου, όπως μου είχατε πει.

Παύλος: *(Αρχίζει να περπατάει νευρικά)* Δεν το πιστεύω αυτό που συμβαίνει. Και καλά δεν φοβήθηκες;

Λίνα: Φοβήθηκα, αλλά σας ντρεπόμουνα.

Παύλος: *(Κάθεται στην πολυθρόνα και βάζει το χέρι στο πηγούνι σκεπτικός)*
Τώρα που το σκέφτομαι, δεν είναι κακή εξέλιξη αυτή. Δηλαδή θα το ξανάκανες;

Λίνα: *(Διστακτικά)* Τι να σας πω κύριε Παύλο;

Παύλος: *(Με ενθουσιασμό)* Δηλαδή άμα σου δώσω τώρα ένα νέο πακέτο και σου πω να το τοποθετήσεις απόψε το βράδυ κάτω από ένα άλλο αυτοκίνητο θα το κάνεις;

Λίνα: Ξέρετε κάτι, κύριε Παύλο; Φοβόμουνα αρχικά όταν ξεκίνησα από το σπίτι για να τοποθετήσω τη βόμβα, και σκεφτόμουνα συνέχεια να γυρίσω πίσω. Όμως αυτό το καρδιοχτύπι που ένιωθα άρχισε ξαφνικά να λειτουργεί μέσα μου λυτρωτικά. Πλησιάζοντας στο αυτοκίνητο ένιωθα πως έκανα κάτι πολύ σημαντικό, ίσως το πιο σημαντικό πράγμα στη ζωή μου!

Παύλος: *(Με ενθουσιασμό)* Αλήθεια το λες;

Λίνα: *(Με ενθουσιασμό)* Ναι, ένιωσα ένα όμορφο μυρμήγκιασμα μέσα μου. Ήταν ένα παράξενο συναίσθημα, αγωνία ανακατεμένη με μια άγρια χαρά. Και να σας πω κάτι, όταν τράβηξα το κορδόνι, δεν έτρεξα να απομακρυνθώ, κρύφτηκα λίγο πιο πέρα γιατί ήθελα να δω την έκρηξη. Μέτραγα τον χρόνο, η καρδιά μου πήγαινε να σπάσει, αλλά δεν έφυγα. Και τη στιγμή της λάμψης, κάτι πετάρισε μέσα μου. Τέτοιο συναίσθημα ολοκλήρωσης πρώτη φορά νιώθω!

Παύλος: *(Με ενθουσιασμό, σηκώνεται όρθιος)* Έλα να σε αγκαλιάσω Λίνα μου, είσαι θησαυρός!

Λίνα: *(Σηκώνεται αμήχανα)* Μα, κύριε Παύλο...

Παύλος: *(Τη σφίγγει στην αγκαλιά του)* Κομμένα τα “κύριε” Λίνα. Παύλο σκέτο θα με λες. *(Με ενθουσιασμό)* Είμαστε πλέον συνεργάτες, σύντροφοι, συνοδοιπόροι προς την ουτοπία, και δεν φαντάζεσαι πόσο χαιρόμαι γι’ αυτό! Δεν το πιστεύω ότι εσύ έβαλες τη βόμβα!

Λίνα: (Χαμογελάει) Ούτε εγώ το πιστεύω.

Παύλος: (Με ενθουσιασμό) Δεν είναι καθόλου κακή εξέλιξη αυτή! Όσο λιγότεροι, τόσο καλύτερα. Δεν είναι να έχεις εμπιστοσύνη σε έναν τρελαμένο εικοσάχρονο ανάρχα, καλύτερα εσύ. Άσε που ένα κορίτσι σαν εσένα περνάει απαρατήρητο. Μπράβο σου Λίνα, μπράβο σου!

Λίνα: (Χαμογελάει) Ευχαριστώ κύριε Παύλο

Παύλος: Άντε πάλι με το “κύριε”.

Λίνα: (Ξανακάθεται στον καναπέ) Μου είναι λίγο δύσκολο να σας μιλώ στον ενικό.

Παύλος: (Πηγαίνει προς τη βιβλιοθήκη) Τέλος πάντων, θα τα λύσουμε αυτά. Άλλα είναι τα σημαντικά.

Κατεβάζει μερικά βιβλία και από πίσω βγάζει ένα πακέτο με κορδόνι και μερικά διπλωμένα φύλλα χαρτί.

Παύλος: Προτείνω να προχωρήσουμε άμεσα στη δεύτερη ενέργειά μας για να δώσουμε δυναμικά το στίγμα μας. Έχω ετοιμάσει ήδη και το δεύτερο πακέτο και έχω εδώ γράψει μερικές σημειώσεις για την δεύτερη προκήρυξη. *(Ξεφυλλίζει τα χαρτιά του)* Σκεφτόμουν να ασχοληθούμε τώρα με το φλέγον ζήτημα της αστυνόμευσης στα Πανεπιστήμια, τι λες;

Λίνα: (Με ενθουσιασμό) Ναι εννοείται κύριε Παύλο! Αυτό είναι ένα ζήτημα επίκαιρο που απασχολεί τη φοιτητική κοινότητα, αλλά αγγίζει και ολόκληρη την κοινωνία.

Παύλος: (Χωρίς να σηκώσει το κεφάλι) Παύλο σκέτο είπαμε. Κοίτα Λίνα, αυτό το θέμα με την κοινωνία που αναφέρεις με έχει απασχολήσει πολύ και για χρόνια έψαχνα τις απαντήσεις στους μεγάλους διανοητές. *(Σηκώνει το κεφάλι)* Έχεις διαβάσει καθόλου Μαλατέστα;

Λίνα: (Αμήχανα) Όχι.

Παύλος: Ο Μαλατέστα ήταν ένας ιταλιάνος αναρχικός και πολύ σημαντικός κατά τη γνώμη μου. Αυτός πρώτος μίλησε περί «προπαγάνδας της πράξης», πίστευε δηλαδή πως η επαναστατική βίαιη πράξη είναι το πιο αποτελεσματικό προπαγανδιστικό μέσο. Και θεωρούσε πως οι τρομοκρατικές ενέργειες δείχνουν την αδυναμία του κράτους και πείθουν τους απλούς πολίτες ότι ο επαναστατικός δρόμος για την υπέρβαση του καπιταλισμού είναι δυνατός. Κι εγώ νομίζω πως αυτή τη στιγμή η κοινή γνώμη είναι εναντίον της αστυνόμευσης των Πανεπιστημίων και είναι μια ευκαιρία να την στρέψουμε υπέρ μας. Είναι αβανταδόρική η στιγμή, δεν νομίζεις;

Λίνα: Ναι, βρίσκεται ακριβώς στο πνεύμα των ημερών! Και σκέφτεστε πάλι κάποιο αυτοκίνητο στο Υπουργείο Παιδείας;

Παύλος: *(Σκεφτικός)* Όχι, μάλλον. Έχει μεταφερθεί το Υπουργείο πάνω στο Μαρούσι και είναι επικίνδυνα. Έλεγα να πάμε σε κάτι πιο συμβολικό και πιο στοχευμένο. Άκου τι σκέφτηκα: Συνεδρίασαν προχθές ειτάκτως όλοι οι Πρυτάνεις για το θέμα και καταδίκασαν την απόφαση. Και θαρρώ πως ήταν 24 οι Πρύτανεις, και το αποτέλεσμα βγήκε 23 εναντίον και 1 υπέρ της αστυνόμευσης. Ε, αυτός ο ένας δεν πρέπει να πάρει το μήνυμά του; Δηλαδή δεν τον ξέρουμε ότι γλείφει για να τον κάνουν υφυπουργό στον επόμενο ανασηματισμό; Δεν τον ξέρουμε τι λιγδιάρης είναι;

Λίνα: Φαίνεται καλή ιδέα... *(παύση)* Παύλο.

Παύλος: *(Σηκώνει το κεφάλι από τα χαρτιά, χαμογελώντας)* Μπράβο Λίνα. Λοιπόν άκου τώρα εδώ, γιατί θέλω τη γνώμη σου: «Το Υπουργείο Παιδείας για πρώτη φορά από τη μεταπολίτευση καταφέρνει να επιτύχει μια εντυπωσιακή αύξηση των δαπανών για την Παιδεία και όλοι μένουμε έκπληκτοι μπροστά σε αυτό το επίτευγμα. Εκατοντάδες εκατομμύρια ευρώ θα διατεθούν στα ελληνικά Πανεπιστήμια! Όχι όμως για εργαστήρια, διδακτικό και ερευνητικό προσωπικό, σίτιση και στέγαση των άπορων

φοιτητών αλλά για τη θέσπιση σώματος πανεπιστημιακής αστυνομίας που σκοπό θα έχει την καταστολή του φοιτητικού κινήματος και την...»

Ακούγεται κλειδί στην πόρτα που όμως δεν ανοίγει καθώς έχει άλλο κλειδί από μέσα.

Μίρκα: *(Ακούγεται έξω από την πόρτα)* Παύλο! Έχεις ξεχάσει το κλειδί πίσω από την πόρτα. Άνοιξέ μου! Παύλο!

Παύλος: *(Τινάζεται τρομοκρατημένος και μιλάει ψιθυριστά)* Ωχ, η γυναίκα μου πάλι! Τι διάολο θέλει εδώ τέτοια ώρα; Σήκω Λίνα, πήγαινε μέσα να κρυφτείς να μην σε δει!

Η Λίνα τινάζεται έντρομη και παίρνει μαζί της το πανωφόρι και την τσάντα της και τρέχει προς την κατεύθυνση που της δείχνει ο Παύλο.

Παύλος: *(Την ακολουθεί πανικόβλητος)* Στάσου, πάρε και αυτά εδώ να μην τα βρει.

Της δίνει τα χαρτιά με τις σημειώσεις της προκήρυξης και μετά πηγαίνει και τακτοποιεί τρέμοντας τα βιβλία που είχε κατεβάσει από τη βιβλιοθήκη. Κατόπιν τρέχει και ξεκλειδώνει την πόρτα.

Παύλος: *(Λαχανιασμένος)* Έλα βρε Μίρκα και με σήκωσες από την τουαλέτα.

Μίρκα: *(Μπαίνει μέσα κουτσαίνοντας, καθώς της έχει σπάσει το ένα τακούνι της γόβας της)* Τι σε έπιασε και κλειδώσες τώρα ρε Παύλο; Φοβάσαι μην έρθει κανένας κλέφτης;

Παύλος: *(Κοιτώντας τη γόβα της)* Εεεε, αφηρημένος κλειδώσα. Τι έπαθες, γιατί κουτσαίνεις;

Μίρια: *(Αφήνει στην πολυθρόνα την τσάντα και τα το πανωφόρι της)* Άστα! Τώρα βρήκε να μου σπάσει η γόβα! Τώρα που έχω ραντεβού με τον Πρόεδρο για να δούμε το θέμα του Υπουργού.

Παύλος: *(Προσπαθώντας να κάνει χιούμορ)* Χα χα. Στα λέω εγώ, ο καπιταλισμός σας στηρίζεται σε ξύλινα ποδάκια.

Μίρια: *(Βγάζει τη σπασμένη γόβα και την παρατηρεί)* Δες εδώ! Με μύξες την είχαν κολλήσει. Χίλια ευρώ τις πλήρωσα και έσπασαν τη δεύτερη φορά που τις έβαλα. Ελπίζω να επισκευάζονται γιατί θα πάρω στην εταιρεία και θα τους ξεχέσω.

Παύλος: Χα χα. Πάρε καινούριες βρε κορίτσι μου. Πώς θα κινηθεί η οικονομία;

Μίρια: *(Το βλέμμα της πέφτει πάνω στο πακέτο-βόμβα που έχει ξεχαστεί στο τραπέζακι. Πηγαίνει με περιέργεια και το πιάνει στα χέρια της)* Τι είναι αυτό;

Παύλος: *(Πανικοβάλλεται και τραυλίζει)* Εεεεε, κάτι έγγραφα από το Πανεπιστήμιο.

Μίρια: *(Το περιεργάζεται και πιάνει το κορδόνι)* Και αυτό το κορδόνι εδώ τι είναι;

Παύλος: *(Πανικόβλητος της παίρνει τον πακέτο από τα χέρια)* Σου έχω πει να μην πειράζεις τα πράγματά μου ρε Μίρια. Είναι ένας φάκελος για τον Πρότανη και τον έχουμε δέσει με κορδόνι, έτσι τα φτιάχνει ακόμα η Γραμματεία στο Πανεπιστήμιο. *(Παίρνει τον φάκελο, τον τοποθετεί στη βιβλιοθήκη και αλλάζει κουβέντα)* Με την ιστορία του Υπουργού που φτάνετε; Θα τον καταφέρετε τελικά;

Μίρια: *(Βγάζοντας και την άλλη γόβα)* Βρισκόμαστε σε διαρκή παζάρια μέσω του προσώπου που κάνει τις επαφές. Είμαστε κοντά στο να κλείσουμε, ζητάει παραπάνω και τα θέλει και μετρητά. Πρέπει τώρα, αφού συμφωνήσουμε

το τελικό ποσό, να κανονιστεί ο τρόπος που θα του δοθούν χέρι - χέρι τα τούβλα.

Παύλος: *(Χαμογελώντας)* Κατάλαβα. Να κλείσω τα αεροπορικά για Πάρο τον Αύγουστο; Πόσες μέρες;

Μίρκα: *(Κρατώντας τις δύο γόβες στο χέρι)* Σταμάτα να χαρείς κι έχω έναν πονοκέφαλο που με σουβλίζει. Πάω να πιω ένα αναβράζον, να αλλάξω και γόβες και φεύγω.

Ο Παύλος κάθεται στην πολυθρόνα ανακουφισμένος. Η Μίρκα επιστρέφει μετά από λίγο με νέες γόβες, φοράει το πανωφόρι της και παίρνει την τσάντα της.

Μίρκα: Έφυγα Παύλο, δεν ξέρω τι ώρα θα γυρίσω το βράδυ.

Παύλος: *(Τη χαιρετάει με ένα νεύμα)* Στο καλό! Εγώ μέσα θα μείνω, θα διαβάσω, θα δω καμιά ταινία, δεν ξέρω.

Με το που κλείνει η Μίρκα την πόρτα τινάζεται από την πολυθρόνα του. Περιμένει λίγο, κρυφοκοιτώντας από την κουρτίνα και κατόπιν ανοίγει την πόρτα στο δωμάτιο που είναι η Λίνα.

Παύλος: Έλα Λίνα, έφυγε!

Λίνα: *(Βγαίνει από το δωμάτιο κρατώντας την τσάντα της)* Πω πω τρόμαξα!

Παύλος: *(Ανακουφισμένος)* Ρε λαχτάρα που πήγαμε να πάθουμε! Τι διάολο συμβαίνει, δεν καταλαβαίνω. Σε μυρίζεται κάθε φορά που έρχεσαι;

Λίνα: *(Στέκεται αμήχανα)* Καλύτερα να φύγω.

Παύλος: *(Απλώνοντας τα χέρια)* Μα τι είναι αυτά που λες; Έφυγε αυτή τώρα, δεν θα ξανάρθει. Έσπασε η γόβα της και ήρθε να αλλάξει παπούτσια, δεν την άκουσες που το έλεγε; *(Της δείχνει την πολυθρόνα)* Κάθισε να τελειώσουμε τη δουλειά μας.

Κάθονται και οι δύο στις πολυθρόνες.

Παύλος: Αχ Λίνα, δεν φαντάζεσαι τι χαρά πήρα σήμερα το πρωί πηγαίνοντας στο περιπτερο να πάρω τις εφημερίδες. Ένιωσα ξαναγεννημένος, όποτε τότε που ήμουν φοιτητής και ξεχείλιζα από ιδεαλισμό και αθωότητα. Σε ευχαριστώ που είσαι μαζί μου σε όλο αυτό Λίνα.

Λίνα: *(Αμήχανα)* Εγώ σας ευχαριστώ... εεεε, σε ευχαριστώ Παύλο.

Παύλος: *(Αμήχανα)* Μέσα μου, όλες αυτές τις τελευταίες μέρες, νιώθω το αίσθημα της αδικίας, της ματαιώσης. Νιώθω πως σπατάλησα μια ζωή σε ηλιθιότητες και άφησα να χαθεί αυτό το πνεύμα το επαναστατικό. Είναι το μόνο αληθινό και γνήσιο συναίσθημα, όλα τα άλλα είναι επίπλαστα, ψεύτικα. Εγώ φταίω, εγώ φταίω που αφέθηκα σε μια ζωή τόσο ξένη, τόσο αταίριαστη σε μένα. Από τότε που σε γνώρισα Λίνα έχει αλλάξει όλο αυτό.

Λίνα: *(Χαμηλώνει αμήχανα το κεφάλι)* Δεν ξέρω τι να πω.

Παύλος: *(Συνεπαρμένος)* Κατέβηκα χθες στο κέντρο Λίνα και περπάτησα λίγο στους δρόμους. Ένιωσα όπως τότε που γύρναγα ανέμελα με τους συμφοιτητές μου συζητώντας για τα μεγάλα ερωτήματα της ζωής και αναζητώντας απαντήσεις. Και στο Παρίσι μετά ακριβώς το ίδιο κάναμε, εκεί στους δρόμους, στους αγώνες και στις μαζώξεις διαμορφωθήκαμε. Έχεις πάει στο Παρίσι;

Λίνα: *(Αμήχανα)* Όχι, δυστυχώς.

Παύλος: *(Συνεπαρμένος)* Να πας Λίνα, με την πρώτη ευκαιρία να πας. Ακόμα εκεί στους δρόμους, τριγυρνάει ελεύθερο το πνεύμα του Μάη του '68. Κάθε φορά που πάω το νιώθω.

Λίνα: Θα πάω, μόλις μπορέσω θα πάω.

Παύλος: *(Γιλησιάζει προς το μέρος της και την κοιτάζει στα μάτια)* Είσαι ξεχωριστό κορίτσι, Λίνα, αληθινά μοναδικό. Δεν φαντάζεσαι πόσο χαρούμενος είμαι που σε συνάντησα.

Λίνα: (Αμήχανα) Κι εγώ είμαι χαρούμενη.

Παύλος: (Της πιάνει το χέρι και μιλάει σιγανά) Από τη μέρα που συναντηθήκαμε, άλλαξε η ζωή μου. Δεν περίμενα ποτέ ότι θα μου συμβεί αυτό, ήμουν ένας συμβιβασμένος καθηγητής, βολεμένος στην καλή ζωή, που γερνάει. Και μαζί σου ξαναγίνομαι ο νεαρός επαναστάτης που ονειρευόμουν πάντα. Μόνο εσύ μπορούσες να το καταφέρεις αυτό, μόνο εσύ.

Λίνα: (Νιώθοντας άβολα) Εεεεε, δεν ξέρω τι να πω.

Παύλος: (Με φωνή λάγνα και σιγανή) Δεν χρειάζεται να πεις τίποτα. Μιλάει το βλέμμα σου. Και μόνο που υπάρχουν μαζί μου στον αγώνα για την ουτοπία μας είναι αρκετό. Μαζί σου ζω στιγμές που δεν τολμούσα ούτε καν να ονειρευτώ.

Λίνα: (Τραβάει το χέρι της από το δικό του) Εεεεε, επειδή πρέπει να φύγω σε λίγο, θέλεις να συζητήσουμε λίγο για το θέμα με τον Πρύτανη που λέγαμε πριν;

Παύλος: (Σαν να ξυπνάει από το λήθαργο) Ναι, βεβαίως, να δούμε το θέμα του Πρύτανη. *(Μικρή παύση)* Σου φαίνεται δηλαδή και σένα καλή αυτή η ιδέα;

Λίνα: (Χαμογελώντας) Ναι, είναι έξυπνος στόχος, κανείς δεν θα τον περιμένει. Δεν φαντάζομαι να έχει αστυνομική φύλαξη στο σπίτι, ε;

Παύλος: (Περαικιτικά) Μπααα, δεν φυλάσσονται οι Πρυτάνεις, έχουν άλλες προτεραιότητες αυτοί. Κάτι δημοσιογράφους φυλάνε και κάτι λαμόγια. *(Σηκώνεται και ψάχνει στο σακάκι του το πορτοφόλι, απ' όπου βγάζει ένα χαρτάκι και της το δίνει)* Εδώ είναι η διεύθυνση του σπιτιού του, είναι στα βόρεια προάστια. Χμμμ, πως θα μπορέσεις να πας εκεί πάνω, έχεις μεταφορικό μέσο;

Λίνα: Όχι, αλλά έχει μια κολλητή μου αυτοκίνητο και της το δανείζομαι που και που. Θα της πω να μου το δώσει αύριο το βράδυ, μην ανησυχείτε.

Παύλος: Ωραία, πέρασα χθες από κει κι εγώ με το αυτοκίνητο, είναι μονοκατοικία με μαντρότοιχο. Επειδή σίγουρα θα έχει κάμερες η γειτονιά, νομίζω πως πρέπει να πας από την πίσω μεριά, είναι ένα σκοτεινό στενάκι. Μπορείς να ρίξεις το πακέτο εύκολα μέσα στην αυλή, έχει μια μεταλλική καγιελόπορτα, χωράει.

Λίνα: Ναι αυτό είναι μια καλή ιδέα.

Παύλος: *(Σηκώνεται όρθιος και κατεβάζει τον φάκελο με τη βόμβα από τη βιβλιοθήκη)* Καλά, πήρες χαμπάρι τι πήγαμε να πάθουμε πριν; Πάνω στον πανικό, ξέχασα το φάκελο πάνω στο τραπέζι και τον έπιασε η γυναίκα μου. Θέλει μεγάλη προσοχή, Λίνα. Παντού και πάντα προσοχή και τήρηση των συνωμοτικών κανόνων!

Λίνα: Ναι έχεις δίκιο! Προσέχω και τη σιά μου.

Η Λίνα παίρνει τον φάκελο και τον κρύβει στην τσάντα της και πηγαίνει προς την έξοδο.

Παύλος: *(Ανοίγει διάπλατα τα χέρια του και την αγκαλιάζει)* Καλή τύχη κορίτσι μου και πρόσεχε, ναι; Δεν ξέρω αν το καταλαβαίνεις, αλλά χτίζουμε κάτι μεγάλο μέρα με τη μέρα. Για ότι χρειαστείς πάρε με στο κινητό και μίλα μου συνωμοτικά για τις εξετάσεις στα μεταπτυχιακά. *(Της δίνει ένα ζεστό φιλί στο μέτωπο)* Έλα, γεια σου τώρα και πρόσεχε.

Λίνα: Γεια, θα τα πούμε μεθαύριο.

Παύλος: Ναι και μάλλον θα συναντηθούμε στο γραφείο μου στο Πανεπιστήμιο, γιατί εδώ μας κυνηγάει το φάντασμα της!

(Κλείνει την πόρτα της πίσω της και περπατάει σκεπτικός για λίγο)

Παύλος: *(Γρίβοντας τα χέρια του)* Δεν το πιστεύω αυτό που μου συμβαίνει! Τι θησαυρός είναι αυτό το κορίτσι!

ΣΤ' _ ΣΚΗΝΗ

Σκηνικό: Στο φοιτητικό δωμάτιο η Λίνα κάθεται στο τραπέζι και διαβάζει ένα βιβλίο. Ο Στέργιος ξεκλειδώνει την πόρτα και μπαίνει μέσα.

Στέργιος: (Αλαφιασμένος) Γεια σου, Λίνα!

Λίνα: (Σηκώνοντας το κεφάλι) Έλα αγάπη μου.

Στέργιος: (Βγάζει το αμπέχονό του και το πετάει στο κρεβάτι) Ήρθα τρέχοντας από την Κατάληψη. Έχει βουίξει ο τόπος όλος για τη νέα επαναστατική οργάνωση που έβαλε μια βόμβα χθες τη νύχτα.

Λίνα: (Χαμογελώντας) Ναι το άκουσα.

Στέργιος: (Απορημένος) Με δουλεύεις ρε Λίνα;

Λίνα: (Ελαφρώς ειρωνικά) Γιατί το λες αυτό;

Στέργιος: (Εκνευρισμένος) Καλά ρε προχθές δεν μου έδειχνες έναν φάκελο που είχε μέσα μια βόμβα;

Λίνα: (Χαμογελώντας) Σιγά μην είχε μέσα βόμβα. Μπάφο από το χωριό μου είχε στείλει η μάνα μου.

Στέργιος: (Εκνευρισμένος) Ρε Λίνα με δουλεύεις;

Λίνα: (Γελώντας) Να φέρω να στρίψουμε ένα;

Στέργιος: (Πιο εκνευρισμένος) Θα σοβαρευτείς λίγο;

Λίνα: (Ειρωνικά) Εγώ να σοβαρευτώ;

Στέργιος: (Εκνευρισμένος) Εσύ, ναι! Προχθές δεν μου έδειχνες έναν φάκελο που είχε μέσα βόμβα και σου τον είχε δώσει υποτίθεται ένας συμφοιτητής σου για να τοποθετηθεί στο Υπουργείο Περιβάλλοντος;

Λίνα: (Χαμογελώντας) Ναι.

Στέργιος: (Εκνευρισμένος) Τι ναι ρε Λίνα; Χθες το βράδυ έσπασε μια βόμβα σε ένα αυτοκίνητο έξω από το Υπουργείο Περιβάλλοντος!

Λίνα: (Χαμογελώντας) Αλήθεια;

Στέργιος: (Εκνευρισμένος) Λίνα σταμάτα αυτό το υφάκι, θα εκνευριστώ! Εξήγησέ μου τι συμβαίνει! Η βόμβα που μπήκε χθες ήταν η ίδια με τον φάκελο που μου έδειχνες;

Λίνα: (Ειρωνικά) Αυτόν τον φάκελο που πήρες κι έκανες τον Μαραντόνα προχθές;

Στέργιος: Ναι! Αυτός ήταν η βόμβα που μπήκε;

Λίνα: (Ειρωνικά) Όχι καλέ, τι είναι αυτά που λες; Βόμβα στα δικά μου χέρια; Απαπα. Πώς να βρεθεί καλέ μια βόμβα στα δικά μου χέρια; Λες να ήρθε έτσι στο ξεκούδουνο ένας συμφοιτητής μου και να μου είπε: “Λόλα να ένα μήλο”; Τι σχέση έχω εγώ με όλα αυτά;

Στέργιος: (Τραβάει την καρτέλα και κάθεται κι εκείνος) Λίνα έχεις δίκιο, φέρθηκα μαλακισμένα.

Λίνα: (Ειρωνικά) Αλήθεια;

Στέργιος: (Χαμηλώνοντας το κεφάλι) Εντάξει σόρρυ. Αλλά πες μου τώρα τι έγινε.

Λίνα: (Στενοχωρημένη) Δεν μου έχεις εμπιστοσύνη Στέργιο. Αυτό έγινε.

Στέργιος: *(Μετανιωμένος)* Έχεις δίκιο, ρε μωρό. Αλλά μου φάνηκε πολύ κουφό να έχεις στα χέρια σου μια βόμβα. Νόμιζα πως μου έκανες πλάκα λόγω του Τσελεμεντέ που διάβαζα και σε είχα ζαλίσει με την κατασκευή εκρηκτικών.

Λίνα: *(Χαμογελώντας)* Καλά η αλήθεια είναι πως ούτε κι εγώ περίμενα ποτέ να έρθει στα χέρια μου μια βόμβα!

Στέργιος: *(Συγκαταβατικά)* Για πες τώρα τι έγινε.

Λίνα: *(Χαμογελώντας)* Ε, τι να έγινε βρε μωρό. Αυτό που διάβασες.

Στέργιος: *(Απορημένος)* Την βόμβα εσένα ποιος συμφοιτητής σου την έδωσε; Τον ξέρω;

Λίνα: *(Ταραγμένη λίγο)* Όχι καλέ, που να τον ξέρεις; Κι εγώ δεν ξέρω πολλά, μην νομίζεις, η ομάδα τηρεί αυστηρούς συνωμοτικούς κανόνες.

Στέργιος: Και πολύ καλά κάνουν! Γεμάτο ρουφιάνους είναι το Πανεπιστήμιο.

Λίνα: Ε, ναι δεν θέλει και πολύ. Γι' αυτό κι εγώ δεν ξέρω πολλά.

Στέργιος: Πάντως διάβασα την προκήρυξη, πολύ καλογραμμένη! Θυμίζει λένε έντονα την 17 Νοέμβρη! Και η φάση όλη με το τηλεφώνημα στην εφημερίδα και τον κάδο θυμίζει λένε τη παλιά εποχή. Ξέρεις κάτι;

Λίνα: *(Ταραγμένη)* Τι να ξέρω;

Στέργιος: Λένε πως είναι κάποιος παλιός από πίσω, κάποιος που δεν συλλάβανε από την 17 Νοέμβρη ή τον ΕΛΑ.

Λίνα: *(Κοιτώντας αλλού)* Ε, που να ξέρω; Εμένα ένας συμφοιτητής μου την έδωσε.

Στέργιος: *(Απορημένος)* Κι εσύ τι την έκανες τη βόμβα;

Λίνα: *(Ταραγμένη)* Εεεεε, την έδωσα σε έναν άλλον συμφοιτητή μου.

Στέργιος: *(Απορημένος)* Καλά ρε Λίνα με δουλεύεις; Την κούριερ σε βάλανε να κάνεις;

Λίνα: *(Ενοχλημένη)* Εεεε, άσε με τώρα, πολλά ρωτάς και δεν πρέπει να σου πω!

Στέργιος: *(Ενοχλημένος)* Σε μένα δεν πρέπει να τα πεις; Γιατί φοβάσαι μήπως πάω και σας καρφώσω;

Λίνα: *(Μετανοιωμένη)* Δεν εννοούσα αυτό βρε μωρό μου.

Στέργιος: *(Ενοχλημένος)* Γιατί δηλαδή δεν μπορείς να μου πεις. Τι φοβάσαι;

Λίνα: *(Ταραγμένη)* Είναι λίγο μπερδεμένο βρε Στέργιο. Θα σου πω, αλλά όχι τώρα, κάποια άλλη στιγμή.

Στέργιος: *(Σηκώνεται όρθιος ενοχλημένος)* Δεν καταλαβαίνω, γίνονται πράγματα και μου τα κρύβεις! Τι συμβαίνει Λίνα;

Λίνα: *(Με μαλακωμένη φωνή)* Σε παρακαλώ Στέργιο, μην μου το κάνεις αυτό.

Στέργιος: *(Αρχίζει να περπατάει ενοχλημένος)* Δεν καταλαβαίνω γιατί με αφήνεις έξω απ' όλο αυτό.

Λίνα: *(Παρακλητικά)* Σε παρακαλώ Στέργιο, δεν σε αφήνω απ' έξω. Θα σου εξηγήσω, αλλά όχι τώρα, μια άλλη μέρα.

Στέργιος: *(Φοράει το αμπέχονό του εκνευρισμένος)* Μια άλλη μέρα; Πάω με τα παιδιά και όταν έρθει εκείνη η άλλη μέρα, στείλε ένα γλάρο να με ειδοποιήσει.

Λίνα: *(Σηκώνεται όρθια και προσπαθεί να τον αγκαλιάσει)* Σε παρακαλώ Στέργιο, μη φεύγεις. *(Εκείνος την απωθεί)* Μη φεύγεις, έλα να καθίσουμε εδώ, θα σου τα πω όλα.

Ο Στέργιος κοντοστέκεται, εκείνη του βγάζει το αμπέχονο και κάθονται και οι δύο στο τραπέζι.

Λίνα: (Με ήρεμη φωνή) Βρε μωρό μου, θα στα έλεγα όλα από προχθές, αλλά τσατίστηκα με την συμπεριφορά σου όταν σου έδειξα τον φάκελο. Σου λέω εδώ μέσα έχει μια βόμβα κι εσύ τον πήρες κι άρχισες να τον κλωτσάς σαν δαιμονισμένος. Έλεος ρε Στέργιο, τυχεροί είμαστε που ζούμε τώρα.

Στέργιος: (Συγκαταβατικά) Έχεις δίκιο, μαλακία μου.

Λίνα: (Συγκαταβατικά) Τέλος πάντων. Απλά είναι τα πράγματα βρε μωρό μου: Προχθές που πήγα στον Χατζηπαύλου για την προφορική εξέταση, πιάσαμε την κουβέντα περί πολιτικής και συζητούσαμε για την ανάγκη να γίνει κάτι να αφυπνιστεί η κοινωνία. Ε και τότε μου είπε πως όταν ήταν φοιτητής στα νιάτα του είχε φτιάξει με έναν φίλο του μια ομάδα και βάζανε βόμβες.

Στέργιος: (Ξαφνιασμένος) Ο Χατζηπαύλου την είχε φτιάξει την ομάδα;

Λίνα: (Χαμογελώντας) Ναι αυτός, στα νιάτα του ήταν λέει άγριος επαναστάτης! Και τώρα είναι, μην νομίζεις, άμα τον συζητήσεις θα καταλάβεις!

Στέργιος: (Απορημένος) Για προχώρα τώρα παρακάτω!

Λίνα: (Χαμογελώντας) Ε, λοιπόν ο Χατζηπαύλου μού είπε πως και τώρα οι συνθήκες απαιτούν επαναστατική δράση και σιέφτεται να αναβιώσει την Επαναστατική Οργάνωση ΟΥΤΟΠΙΑ που είχανε παλιά. Και μου είπε πως είχε ήδη φτιάξει μια βόμβα και είχε γράψει και μια προκήρυξη για την πρώτη ενέργεια.

Στέργιος: (Απορημένος) Αυτός έφτιαξε τη βόμβα;

Λίνα: Ναι αυτός τις έφτιαχνε λέει και παλιά και ξέρει. Και μου την έδωσε για να τοποθετηθεί σε ένα αυτοκίνητο στο Υπουργείο Περιβάλλοντος.

Στέργιος: (Εκπληκτος) Ποιος να την τοποθετήσει στο αυτοκίνητο;

Λίνα: (Χαμογελώντας) Εσύ Στέργιο.

Στέργιος: (Ξαφνιασμένος) Εγώ;

Λίνα: (Χαμογελώντας) Ναι εσύ Στέργιο. Γι' αυτό σου την έδειξα προχθές, αλλά εσύ την έκανες κλωτσοσκούφι.

Στέργιος: (Απορημένος) Και αφού δεν την έβαλα εγώ, ποιος την έβαλε;

Λίνα: (Χαμογελώντας) Για μάντεψε;

Στέργιος: (Απορημένος) Ποιος;

Λίνα: (Χαμογελώντας) Προσπάθησε, δεν είναι δύσκολο.

Στέργιος: (Απορημένος) Ποιος την έβαλε ρε Λίνα, μη με σιας!

Λίνα: (Γελώντας) Εγώ! Ένα-Μηδέν.

Στέργιος: (Με το στόμα ανοικτό) Εσύ έβαλες τη βόμβα; Ρε θα με τρελάνεις;

Λίνα: (Γελώντας) Δεν μου το είχες καθόλου, έτσι;

Στέργιος: (Κουνώντας το κεφάλι) Δεν το πιστεύω αυτό που ακούω.

Λίνα: (Χαμογελώντας) Προχθές που κοιμήθημες στην Κατάληψη, εγώ πήρα τα ποδαράκια μου και βγήκα μια επαναστατική βόλτα.

Στέργιος: (Έκπληκτος την αγκαλιάζει) Δεν το πιστεύω αυτό που ακούω. Αχ μωρό μου, πόσο περήφανο με κάνεις!

Λίνα: (Αυτάρεσκα) Για να μην λες δηλαδή πως εμείς οι θεωρητικοί είμαστε άχρηστοι.

Στέργιος: (Έκπληκτος) Δεν το πιστεύω πως εσύ έβαλες τη βόμβα. Και τώρα; Θα έχει και συνέχεια;

Λίνα: (Χαμογελάει πλατιά και σηκώνεται όρθια) Χμμμμ, για δεσ τι σου έχω εδώ. (Πηγαίνει προς τον καλόγερο, ανοίγει την τσάντα της και βγάζει από μέσα τον νέο φάκελο. Τον κουνάει επιδεικτικά προς τον Στέργιο) Τι σου έχω εδώ;

Στέργιος: (Εκπληκτος) Μη μου πεις;

Λίνα: (Τοποθετεί τον φάκελο με προσοχή μπροστά του και κάθεται στην καρέκλα) Αποστολή νούμερο δύο εν δράσει.

Στέργιος: (Πιάνει με προσοχή τον φάκελο και τον περιεργάζεται) Δεν το πιστεύω.

Λίνα: (Περιπαικτικά) Θέλεις να ριξουμε καμιά πασούλα;

Στέργιος: (Ενοχλημένος) Έλα σταμάτα τώρα. Και για πού προορίζεται αυτό το πακέτο;

Λίνα: Αυτή τη φορά ο καθηγητής επέλεξε έναν πολύ επίκαιρο στόχο: Αφορά στην αστυνόμευση των πανεπιστημίων που ετοιμάζει η κυβέρνηση.

Στέργιος: (Ενθουσιασμένος) Ω! Ακούγεται φανταστικό!

Λίνα: (Ενθουσιασμένη) Ναι, μου έλεγε σήμερα πως συνεδρίασαν όλοι οι Πρυτάνεις για να εκδώσουν καταδικαστικό ψήφισμα εναντίον της αστυνόμευσης και η ψηφοφορία βγήκε 23 υπέρ και 1 κατά. Ε, μάντεψε τι θα πάθει αυτός ο ένας!

Στέργιος: (Ενθουσιασμένος) Αυτός ο ένας πρύτανης θα φάει στο κεφάλι αυτή τη βόμβα!

Λίνα: (Γελώντας) Ε, όχι και στο κεφάλι! Ο καθηγητής δεν θέλει να χυθεί αίμα, μόνο μηνύματα συμβολικά θα περνάμε με τις ενέργειές μας.

Στέργιος: Και που θα μπει η βόμβα;

Λίνα: Στο σπίτι του, στην πίσω αυλή. Μένει κάπου στα βόρεια προάστια, μου έδωσε τη διεύθυνσή του ο καθηγητής.

Στέργιος: *(Απορημένος)* Και ποιος θα την τοποθετήσει τη βόμβα;

Λίνα: *(Γελώντας)* Ποιος άλλος; Δεν καταλαβαίνω την ερώτησή σου.

Στέργιος: *(Αμήχανα)* Εσύ;

Λίνα: *(Γελώντας)* Εγώ! Δύο-μηδέν.

Στέργιος: *(Αμήχανα)* Και πότε θα μπει;

Λίνα: *(Γελώντας)* Αύριο βράδυ.

Στέργιος: *(Αμήχανα)* Μπορώ να έρθω μαζί σου;

Λίνα: *(Γελώντας)* Δεν ξέρω, θα το σκεφτώ. Άμα είσαι καλό παιδί.

Στέργιος: *(Παρακλητικά)* Έλα ρε Λίνα δεν είναι ώρα για πλάκα!

Λίνα: *(Γελώντας τον αγκαλιάζει)* Θα σε πάρω βρε χαζό, μαζί θα πάμε. Μόνο να τηλεφωνήσω στη Δέσποινα να της πω ότι θα χρειαστώ αύριο το βράδυ το αυτοκίνητό της για μια δουλειά.

Στέργιος: *(Ενθουσιασμένος)* Πω πω, γουστάρω τρελά!

Λίνα: *(Χαμογελεί)* Είδες μωρό μου; Περάσαμε από τη θεωρία στην επαναστατική πράξη. Θα την πέσουμε τώρα λίγο να ξεκουραστούμε και θα καθίσουμε μετά με ηρεμία να οργανώσουμε ένα πλάνο δράσης για αύριο. Θα σχεδιάσουμε τα πάντα με κάθε λεπτομέρεια!

Στέργιος: *(Την κοιτάζει με θαυμασμό και τη φιλάει)* Δεν το πιστεύω αυτό που μου συμβαίνει! Τι θησαυρός είσαι εσύ κορίτσι μου!

Ζ' ΣΚΗΝΗ

Σκηνικό: Ο καθηγητής ξεκλειδώνει την πόρτα και μπαίνει μέσα στο σπίτι του. Αφήνει ένα πακέτο με εφημερίδες πάνω στο τραπεζάκι και κρεμάει το σακάκι του στον καλόγερο.

Παύλος: (Με δυνατή φωνή) Μίρκα που είσαι;

Εμφανίζεται εκείνη ντυμένη με ταγέρ, βαμμένη για έξοδο και με τα μαλλιά πιασμένα σε κότσο, φορώντας πασουμάκια πρόχειρα.

Μίρκα: Έλα, ήρθες;

Παύλος: (Κάθεται στην πολυθρόνα, χαλαρώνοντας τη γραβάτα) Είχαμε δύσκολη μέρα πάλι σήμερα. Ήμουν με τον Πρόεδρο, οι εξελίξεις τρέχουν.

Μίρκα: (Έρχεται μπροστά του και βάζει τα χέρια στη μέση ειρωνικά) Σε μας να δεις πως τρέχουν οι εξελίξεις! (Κοιτάει το ρολόι της) Έχω ραντεβού σε μία ώρα και δεκατρία λεπτά ακριβώς με τον ίδιο τον Υπουργό να του παραδώσω το πρώτο πακέτο.

Παύλος: (Παραξενεμένος) Τι εννοείς;

Μίρκα: (Περπατώντας προς τον καλόγερο δίπλα στην πόρτα) Καταλήξαμε χθες σε συμφωνία και σήμερα κλειστήμε το ραντεβού.

Παίρνει από το πάτωμα έναν χαρτοφύλακα και τον τοποθετεί στο τραπέζι μπροστά από τον Παύλο. Τον ανοίγει και βγάζει από μέσα μερικά τούβλα με πενήντα και είκοσι ευρώ και του τα δείχνει.

Μίρκα: *(Πανηγυρικά)* Εδώ η κούτα με τα πάμπερς που λέγανε παλιά.

Παύλος: *(Ανακάθεται ξαφνιασμένος)* Όλα αυτά είναι για τον Υπουργό;

Μίρκα: *(Χαμογελάει)* Εξακόσιες χιλιάδες σε χαρτονομίσματα των πενήντα και είκοσι ευρώ, χωρίς συνεχόμενους σειριακούς αριθμούς, όλα χρησιμοποιημένα. Είναι παλιά πουτάνα ο υπουργός, ξέρει τα κόλπα, δεν τον βάλανε τυχαία εκεί.

Παύλος: *(Απορημένος)* Και θα του τα παραδώσεις εσύ;

Μίρκα: *(Χαμογελάει και κλείνει ξανά τον χαρτοφύλακα)* Ναι, εγώ θα συναντηθώ μαζί του σε λίγο και θα του τα παραδώσω. Εξακόσια σήμερα και άλλα τόσα μόλις ψηφιστεί το νομοσχέδιο. Μου το ανέθεσε προσωπικά ο πρόεδρος, δεν το ξέρει κανένας άλλος από την εταιρεία. *(Του πιάνει και τα δυο μάγουλα)* Παυλούκο μου, το καλοκαιράκι στην Πάρο θα ζήσουμε μεγάλες στιγμές.

Παύλος: *(Ενοχλημένος της απομακρύνει τα χέρια)* Σταμάτα να το κάνεις αυτό! Και που θα βρεθείτε με τον Υπουργό;

Μίρκα: *(Χαμογελάει και αρχίζει να περπατάει)* Αυτό μας απασχόλησε πολύ, γιατί θέλαμε απόλυτη ασφάλεια και εχεμύθεια. Τελικά, μετά από σκέψη και συζητήσεις καταλήξαμε στο πιο σίγουρο μέρος, μακριά από αδιάκριτα βλέμματα. Δικιά μου ήταν η ιδέα φυσικά.

Παύλος: *(Απορημένος)* Τι κατέβασε πάλι η κούτρα σου;

Μίρκα: *(Χαμογελάει αυτάρεσκα)* Στο δυαράκι μου στο κέντρο θα βρεθούμε με τον υπουργό. Οι δυο μας μόνο, δεν θα μας πάρει κανείς είδηση,

η πολυκατοικία είναι μεγάλη και μπαينوβγαίνει κόσμος, δεν θα κινήσουμε υποψίες.

Παύλος: *(Εντυπωσιασμένος)* Στο δυαράκι σου στο κέντρο; Ιδιοφυές! Εκεί δεν πρόκειται να σας πάρει κανείς μυρωδιά!

Μίρκα: *(Κοιτώντας το ρολόι της)* Πρέπει να πηγαίνω σιγά-σιγά, μπορεί να βρω κίνηση. *(Πέφτει το βλέμμα της στις εφημερίδες)* Από το πρωί έχει βουίξει ο τόπος με τη βόμβα που μπήκε χθες. Έχει γίνει πάλι νοσηρό το πολιτικό σκηνικό και ανησυχούν και βρίσκονται σε διαρκείς συσκέψεις. Παραλίγο να μας ακυρώσει σήμερα το ραντεβού ο Υπουργός. *(Γιάνει μια εφημερίδα και αρχίζει να διαβάζει όρθια)* «Αποφασίσαμε λοιπόν να δώσουμε μια έμπρακτη απάντηση επιλέγοντας συμβολικά ως στόχο τον μοναδικό Πρύτανη που συντάχθηκε με την κατάπτωση απόφαση του Υπουργείου για την ίδρυση Πανεπιστημιακής Αστυνομίας που παραβιάζει κατάφωρα τα δικαιώματα και τις θεμελιώδεις ελευθερίες των μελών της Ακαδημαϊκής Κοινότητας» *(Συνεχίζει να διαβάζει μουρμουρίζοντας ακατάληπτα και μετά κλείνει την εφημερίδα απαξιωτικά και την αφήνει στο τραπέζι)* Πω πω, προβλήματα που έχει ο κόσμος όμως, ε; Κάτι τέτοιες μαλακίες δεν έγγραφες κι εσύ στα νιάτα σου, τότε με τον Χρήστο;

Παύλος: *(Εκνευρισμένος)* Γιατί είναι μαλακίες ρε Μίρκα! Τι είναι αυτά που λες;

Μίρκα: *(Κάνει μια απαξιωτική κίνηση με το χέρι, ξεκινώντας να περπατάει)* Καλά, καλά, μην αρχίζεις πάλι, πρέπει να φύγω.

Παύλος: *(Σηκώνεται όρθιος)* Όχι δεν θα φύγεις, θα καθίσεις εδώ να το συζητήσουμε.

Μίρκα: *(Προφέροντας αργά τις λέξεις)* Πρέπει να φύγω, με περιμένει ο Υπουργός.

Παύλος: *(Περπατώντας νευρικά)* Έλεος πια με αυτή την απαξιωτική συμπεριφορά σου! Υπάρχουν και κάποιοι άνθρωποι που παραμένουν αγνοί ιδεολόγοι και δεν ξεπουλιούνται Μίρκα!

Μίρκα: *(Φοράει τις γόβες της και μια καπαρντίνα από τον καλόγερο)* Καλά, καλά, αρπάξεσαι χωρίς λόγο τώρα, μια κουβέντα είπα.

Παύλος: *(Της κουνάει το δάχτυλο)* Δεν είπες απλώς μια κουβέντα! Είναι ολόκληρη η κοσμοθεωρία σου αυτή. Είσαι αλλοτριωμένη μέχρι το κόκκαλο!

Μίρκα: *(Φοράει στο πρόσωπο ένα ζευγάρι τεράστια γυαλιά)* Ευχήσου μου καλή επιτυχία. Είναι η πιο μεγάλη μέρα για μένα σήμερα!

Παύλος: *(Εκνευρισμένος)* Στο διάολο να πας! Κι εσύ κι ο Υπουργός και ο γαμημένος ο καπιταλισμός που υπηρετείς!

Μίρκα: *(Χαμογελάει πλατιά και κάνει με τα δάχτυλα το σήμα της νίκης)* Κι εγώ σε λατρεύω Παύλο μου. Θα επιστρέψω νικήτρια. *(Παίρνει τον χαρτοφύλακα και βγαίνει από την εξώπορτα)*

Παύλος: *(Περπατάει νευρικά και μονολογεί)* Άκου ρε τη μαλακισμένη τι μου είπε! Καργιόλα γυναίκα, δεν φταίει κανείς άλλος, εγώ φταίω που μια ζωή κάθομαι και σε ανέχομαι. Σιχαμένη! *(Πηγαίνει και κάθεται στον καναπέ, ανοίγει την εφημερίδα και αρχίζει να διαβάξει μουρμουρίζοντας ακατάληπτα)* Μμμμμ,... Μάλιστα! Μμμμμ... Εξαιρετικά! «Οι αρχές ανησυχούν για αναζωπύρωση της τρομοκρατίας, καθώς εκτιμούν πως τα χτυπήματα της οργάνωσης “Ουτοπία” θα πυροδοτήσουν δράσεις από νεότερες οργανώσεις του αντιεξουσιαστικού χώρου. Η επιλογή των δύο πρώτων στόχων από το χώρο του Περιβάλλοντος και της Παιδείας, μέσα σε ελάχιστες μέρες, δεν είναι τυχαία και κύκλοι του Υπουργείου Προστασίας του Πολίτη αναφέρουν πως αναμένουν σύντομα και τρίτο χτύπημα. Προσπαθούν να αποκρυπτογραφήσουν τα κείμενα της οργάνωσης και να προβλέψουν πιθανούς στόχους. Πάντως οι χαμηλής ισχύος εκρήξεις δείχνουν πως οι εγκέφαλοι πίσω από την

οργάνωση επιθυμούν απλώς να ταράζουν το πολιτικό σκηνικό και όχι να αμαυρώσουν τη δράση τους με θύματα, προς το παρόν τουλάχιστον». (Διπλώνει την εφημερίδα στο τραπεζάκι και μένει για λίγο σκεφτικός. Κατόπιν σηκώνεται βαδίζοντας γρήγορα προς τον καλόγερο, όπου ψάχνει στις τσέπες του σακακιού του με σπασμωδικές κινήσεις. Βρίσκει το κινητό και έρχεται στο μπροστινό μέρος της σκηνής ψάχνοντας τον αριθμό. Βάζει το ακουστικό στο αυτί). Έλα Λίνα, ο Παύλος είμαι! Είσαι μόνη; Μπορείς να μιλήσεις; (Μικρή παύση) Εντελώς μόνη; (Μικρή παύση) Πήρα να σε συγχαρώ για την αποτελεσματικότητά σου. (Μικρή παύση) Τι είπες; (Μικρή παύση) Ναι, θρίαμβος! Μπράβο κορίτσι μου, μια χαρά τους τη φέραμε, κάναμε παραπάνω αίσθηση απ' όση περίμενα. Διάβασες στις εφημερίδες τι έγινε; (Μικρή παύση) Κάτσε να σου διαβάσω. (Ξαναπιάνει την εφημερίδα, στηρίζοντας το κινητό με τον ώμο στο αυτί και διαβάζει) «Η επιλογή των δύο πρώτων στόχων από το χώρο του Περιβάλλοντος και της Παιδείας, μέσα σε ελάχιστες μέρες δεν είναι τυχαία και κύκλοι του Υπουργείου Προστασίας του Πολίτη αναφέρουν πως αναμένουν σύντομα και τρίτο χτύπημα. Προσπαθούν να αποκρυπτογραφήσουν τα κείμενα της οργάνωσης και να προβλέψουν πιθανούς στόχους.» (Πανηγυρίζοντας) Χα χα! Μια χαρά τους τη φέραμε! (Μικρή παύση) Ναι, ναι! Δεν μου λες τώρα Λίνα, γι' αυτό σε πήρα, για να συζητήσουμε ποιος θα μπορούσε να είναι ο επόμενος στόχος μας; (Μικρή παύση) Ναι πρέπει να γίνει άμεσα και μάλιστα να μην το περιμένουν! Έχεις καμιά ιδέα; (Μικρή παύση) Μετά το περιβάλλον και την παιδεία τι θα μπορούσε να είναι; Τα εργασιακά; Η δικαιοσύνη; Η ευρωπαϊκή ένωση; (Μικρή παύση) Δεν σου αρέσουν ε; (Μικρή παύση) Ναι έχεις δίκιο. Πρέπει να είναι κάτι που να απασχολεί έντονα την επικαιρότητα, ώστε να μπούμε κι εμείς με την προκήρυξη στην πολιτική κουβέντα. (Μικρή παύση) Για περίμενε λίγο ρε Λίνα να ρίξω μια γρήγορη ματιά στους τίτλους της εφημερίδας να δω τι παίζει. Περίμενε λίγο, μην κλείσεις, ναι; (Γονατίζει, αφήνει το κινητό στο πάτωμα, απλώνει την εφημερίδα στο πάτωμα και αρχίζει να την ξεφυλλίζει νευρικά σκανάροντάς την με το βλέμμα του, μουρμουρίζοντας) Μμμμμ, όχι, μμμμ, μπα όχι, κανέναν

επιχειρηματία ίσως; Μμμ... *(Συνεχίζει να την ξεφυλλίζει και εστιάζει το βλέμμα σε μια εικόνα, δείχνοντάς τη με το χέρι)* Δες φάτσα υπουργού ρε! Με αυτό το λαμόγιο έχει ραντεβού τώρα η γυναίκα μου. *(Γυρίζει σελίδα, μα παγώνει και ξαναγυρίζει πίσω το φύλλο και μένει σκεπτικός για λίγο)* Για στάσου! *(Μένει για μια στιγμή ακίνητος κοιτάζοντας τη φωτογραφία και μετά αρπάζει το κινητό και τινάζεται όρθιος. Μιλάει στη Λίνα περπατώντας νευρικά με ενθουσιώδη φωνή, κουνώντας το αριστερό του χέρι εκφραστικά)* Έλα Λίνα, άκου τι σιέφτηρα τώρα: Δεν θυμάμαι αν στο έχω αναφέρει ξανά, αλλά η γυναίκα μου δουλεύει σε μια φαρμακευτική εταιρεία, πολυεθνική από τις μεγαλύτερες στον κόσμο. Είναι υψηλόβαθμη, είναι διευθύντρια πωλήσεων, λύνει και δένει εκεί. Λοιπόν άκου τώρα τι έχει συμβεί. Πολεμάνε οι εταιρείες για το ποια θα περάσει το δικό της νομοσχέδιο για τα φάρμακα, και αλλάζουνε οι υπουργοί υγείας, και γίνεται ένας κακός χαμός με τη διαφθορά. *(Μικρή παύση)* Ναι, Λίνα δεν διανοείσαι τι συμβαίνει, θα στα πω κάποια στιγμή να φριξείς. Λοιπόν άκου τώρα όμως τι γίνεται: Αυτή τη στιγμή που μιλάμε η γυναίκα μου πηγαίνει να συναντήσει τον Υπουργό να τον λαδώσει χοντρά. *(Μικρή παύση)* Ναι, τώρα σου λέω, τώρα έφυγε από δω και κατευθύνεται στο κέντρο, έχει ένα δυαράκι μικρό από παλιά στο Κολωνάκι, σε μια μεγάλη πολυκατοικία στη Μηλιώνη 8. *(Μικρή παύση)* Ναι εκεί έχει ραντεβού με τον υπουργό σε μία ώρα και έφυγε από εδώ με ένα χαρτοφύλακα γεμάτο λεφτά, εξακόσια χιλιάδικα μου είπε. *(Μικρή παύση)* Λοιπόν ξέρεις τι σιέφτηρα; Αυτό να είναι το επόμενο χτύπημα μας! Να πάω τώρα εκεί με τη βόμβα που έχω ετοιμάσει, να τους τη μπουμπουνίσω μέσα στα μούτρα, να πάρω τα φράγκα και να εξαφανιστώ... *(Ενώ μιλάει κατευθύνεται στη βιβλιοθήκη και βγάζει πίσω από τα βιβλία έναν φάκελο βόμβας. Τον κρατάει αγκαλιά με το αριστερό χέρι στο εξής)* Ναι Λίνα, θα τους φάω, ναι... *(Μικρή παύση)* Μα άκουσέ με λίγο. Έτσι θα πετύχουμε με ένα σμπάρο, πολλά τρυγόνια. Καταρχήν θα πετύχουμε ένα πρωτοφανές χτύπημα στη διαφθορά στο χώρο της Υγείας. Φαντάζεσαι αύριο τα πρωτοσέλιδα; Ο υπουργός Υγείας σε δούρειο στο

Κολωνάκι με την διευθύντρια πωλήσεων της μεγαλύτερης φαρμακευτικής εταιρείας! Θα τα γράψω όλα χαρτί και καλαμάρι στην προκήρυξη! *(Μικρή παύση)* Μα, ρε Λίνα, άμα δεν σπάσεις αυγά, ομελέτα δεν γίνεται. *(Μικρή παύση)* Ε και τι να κάνουμε τώρα ρε Λίνα; Άμα πρέπει να θυσιαστεί η Μίρια, να θυσιαστεί! Αφού είναι ένοχη! *(Μικρή παύση και συνεχίζει με περισσότερη έξαψη)* Και ξέρεις ποιο είναι το πιο σημαντικό Λίνα; Θα πάρουμε τα εξακόσια χιλιάρια και θα είμαστε μετά ελεύθεροι να κάνουμε ότι θέλουμε μαζί! Θα σε πάω στο Παρίσι, θα σε πάω παντού, θα ζήσουμε μαζί όλα αυτά που πάντα ονειρευόμουν! Θα δεις! *(Μικρή παύση)* Όχι Λίνα δεν το συζητάω, έχασα τη ζωή μου μαζί της και τώρα ήρθε η ώρα να πάρω το αίμα μου πίσω! *(Μικρή παύση)* Μια γυναίκα σαν εσένα ήθελα πάντα, ένα κορίτσι όμορφο που να γουστάρει τις νύχτες να βάζει βόμβες! *(Μικρή παύση)* Όχι δεν το συζητώ, πάω να κάνω αυτό που δεν έκανα τόσα χρόνια. Θα σε πάρω μόλις τελειώσω να βρεθούμε! Πάω! *(Γεμάτος ενθουσιασμό, φοράει νευρικά το σακάκι του, φοράει ένα ζευγάρι γυαλιά ηλίου και με τον φάκελο υπό μάλης αποχωρεί)*

Η' ΣΚΗΝΗ

Σκηηνικό: Στο φοιτητικό σπίτι η Λίνα πηγαίνει νευρικά πέρα – δώθε κοιτώντας το ρολόι της και τσεκάροντας διαρκώς το κινητό που κρατάει. Ανοίγει η πόρτα και μπαίνει μέσα λαχανιασμένος ο Στέργιος κρατώντας στα χέρια του τον χαρτοφύλακα. Εκείνη πηγαίνει πάνω του και τον αγκαλιάζει με ορμή.

Λίνα: (Με αγωνία) Στέργιο μου, όλα πήγαν καλά;

Στέργιος: (Την αγκαλιάζει κρατώντας τον χαρτοφύλακα και μιλάει λαχανιασμένος) Ναι, της τον βούτηξα και δεν το πήρε χαμπάρι!

Λίνα: (Τον φιλάει παντού χαρούμενη) Αγάπη μου, αγάπη μου, τα κατάφερες!

Στέργιος: (Βγάζει το αμπέχωνο και το πετάει στην καρέκλα και την αγκαλιάζει) Δεν το πιστεύω αυτό που μας συμβαίνει, ρε μωρό!

(Ανοίγει τον χαρτοφύλακα και αδειάζει τα χρήματα πάνω στο τραπέζι. Γιάνουν και οι δυο τα τούβλα με τα χέρια τους τα χαϊδεύουν, τα μυρίζουν και αγκαλιάζονται)

Λίνα: (Χαρούμενη) Δεν γίνονται αυτά τα πράγματα αγάπη μου. Από το πουθενά, μας ήρθαν ουρανοκατέβητα εξακόσια χιλιάρια!

Στέργιος: (Με έκθαση) Καλά δεν φαντάζεσαι πόσο εύκολο ήταν! Έκανα πως κάπνιζα και μιλούσα στο κινητό λίγο παραπέρα, μέχρι που έσκασε από τη γωνία μια κυράτσα καλοντυμένη με κάτι τεράστια γυαλιά ηλίου. Κατάλαβα

αμέσως πως ήταν αυτή γιατί περπατούσε νευρικά και κρατούσε σφιχτά τον χαρτοφύλακα. Μόλις σταματάει μπροστά στη σιδερένια πόρτα της πολυκατοικίας και κάνει έτσι να βγάλει το κλειδί να ανοίξει, της την πέφτω από δίπλα και την τρομάζω και της βουτάω τον χαρτοφύλακα και αρχίζω να τρέχω. *(Κάνει πως τρέχει γελώντας)* Φαντάσου ότι ούτε καν φώναξε, ξέρω ‘γω: “Βοήθεια, κλέφτης, πιάστε τον”. Όταν γύρισα κάποια στιγμή να δω αν με ακολουθεί, είχε μείνει εκεί σαν το χάνο και με κοίταζε. Καλά εννοείται πως κανείς άλλος δεν με κυνήγησε, χώθηκα εγώ μέσα στα στενά, γεια σας, χάρηκα, Σπύρος Λούης!

Λίνα: (Αγχωμένη) Δεν πιστεύω να σε έπιασαν τίποτα κάμερες, είναι γεμάτος ο τόπος εκεί στο Κολωνάκι!

Στέργιος: (Καθησυχαστικά) Μην ανησυχείς, φορούσα το τζόκει και τα γυαλιά ηλίου συνέχεια. Και τα πέταξα σ’ έναν κάδο εδώ παρακάτω, δεν παίζει να με βρουν.

Κάθονται και οι δυο στο τραπέζι και χαϊδεύουν και περιεργάζονται τα χρήματα ενόσω μιλάνε.

Λίνα: Ξέρεις πως το λέγανε οι αρχαίοι αυτό που μας συνέβη; “Από μηχανής θεός”. Ανοίγουν ξαφνικά οι ουρανοί και βρέχει εξακόσια χιλιάρια! Δεν μπορώ ακόμα να το συνειδητοποιήσω!

Στέργιος: Λύθησαν τώρα όλα μας τα προβλήματα! Δεν θα χρειαστεί να ξαναπάω στη δουλειά, ούτε εσένα θα σε ξαναπρήξουν οι γονείς σου.

Λίνα: (Σκεπτική) Χμμμ δεν πρέπει να μας καταλάβει κανείς όμως ε; Μην μας δουν ξαφνικά, εκεί που ήμασταν απένταροι, να αρχίσουμε να σιορπάμε γιατί θα μας υποψιαστούν. Οπότε προτείνω να συνεχίσεις να δουλεύεις εσύ κανονικά, σαν να μην τρέχει τίποτα και να ψάξω κι εγώ να βρω μια δουλίτσα, έστω παρτ-τάιμ.

Στέργιος: *(Κάνοντας με τα δάχτυλα την κίνηση του τρελού στον κρόταφο)*
Είσαι τρελή παιδάκι μου; Σου έπεσε βαρύ το χρέμα και σε βάρωσε στο κεφάλι;
Θα έχω εγώ στο σπίτι εξακόσια ζεστά γκαφρά και θα πηγαίνω να με γαμάει το
αφεντινό; Δεν πας καλά ε;

Λίνα: *(Σκεφτική)* Ε, ναι είναι λίγο βαρύ. Και πως θα δικαιολογήσεις ότι
σταμάτησες τη δουλειά; Κάτι πρέπει να σκεφτούμε. Πως βρέθηκαν ξαφνικά
λεφτά στα χέρια μας;

Στέργιος: *(Χαμογελώντας)* Πως τον είπες πριν τον γκαζοφονιά θεό που
έλεγαν οι αρχαίοι;

Σκάνε και οι δυο στα γέλια.

Στέργιος: *(Χαμογελώντας)* Λοιπόν άκου: Όταν ήμουνα παιδάκι, τρίτη –
τετάρτη δημοτικού, είχα έναν κολλητό φίλο τον Διονύση, Σάκη τον φωνάζαμε.
Μέναμε στην ίδια γειτονιά και όλη μέρα αλητεύαμε στους δρόμους ξυπόλητοι
και παίζαμε ποδόσφαιρο. Και μια μέρα εξαφανίστηκε ο Σάκης και δεν τον
ξαναείδα.

Λίνα: *(Παραξενεμένη)* Τι συνέβη;

Στέργιος: *(Χαμογελώντας)* Ο γκαζοφονιάς θεός επισκέφτηκε την
οικογένειά του και τους κλήρωσε ένα λαχείο άπειρα εκατομμύρια δραχμές
τότε, δεν θυμάμαι πόσα. Με έχει σημαδέψει αυτή η ιστορία, γιατί αγόρασαν
σπίτι αλλού και μετακόμισαν από τη γειτονιά.

Λίνα: *(Παραξενεμένη)* Και τι θέλεις να πεις με αυτό;

Στέργιος: *(Γελώντας)* Ότι ο γκαζοφονιάς μου κλήρωσε και μένα λίγα
φραγκάκια στο Στοιχημα, ίσα να σταματήσω να δουλεύω. Όλοι στην παρέα
ξέρουν ότι ρίχνω ένα - δυο δελτία τη βδομάδα, οπότε θα τους κεράσω και θα
τους πω ότι ήμουν κωλόφαρδος.

Λίνα: (Ενθουσιασμένη) Αυτό είναι εξαιρετική ιδέα, μπράβο! Μην τους πεις όμως ότι κέρδισες πολλά, γιατί θα σου πλακώσουν όλοι για δανεικά.

Στέργιος: (Χαρούμενος) Εντάξει στα φιλαράκια που ζορίζονται θα τσοντάrouμε. Και θα φουλάrouμε ανώνυμα και τα κουτιά αλληλοβοήθειας. Απαλλοτριωμένα είναι τα φράγια άλλωστε, θα πρέπει να πάνε για καλό σκοπό.

Λίνα: (Χαρούμενη) Ναι, εννοείται!

Στέργιος: (Της πιάνει τα χέρια) Αχ μωρό μου, δεν φαντάζεσαι πόσο χαρούμενος είμαι σήμερα, μετά από πολύ καιρό.

Λίνα: Ναι ήταν υπέροχο αυτό που μας έτυχε. Και μάλιστα από κει που δεν το περιμέναμε. Θυμάσαι τη στενοχώρια μου όταν με έκοψε ο Χατζηπαύλου με 4,5 και πήγα να τον βρω; Ήμουν έτοιμη να πέσω να πεθάνω.

Στέργιος: (Της χαϊδεύει τα χέρια) Ναι, δεν σε είχα ξαναδεί χειρότερα.

Λίνα: Και από μια επίσκεψη στο γραφείο για να τον παρακαλέσω να με περάσει, προέκυψε η επαναστατική οργάνωση Ουτοπία και φτάσαμε τώρα εδώ με άπειρα λεφτά στα χέρια. Τι να πεις;

Στέργιος: (Ενθουσιασμένος) Τώρα που γύρισε ο τροχός θα το πιάσουμε όλο το παραμύθι ξανά από την αρχή.

Λίνα: (Με πίστη στα λόγια) Ξέρεις τι μου έχει μείνει έντονα απ' όλη αυτή την ιστορία; Τη βραδιά που πήγα στο Υπουργείο Περιβάλλοντος, εκείνο ακριβώς το δευτερόλεπτο της έρηξης κάτι απελευθερώθηκε μέσα μου, δεν ήμουν πια η ίδια με πριν. Έσπασαν οι αλυσίδες και κατάλαβα ποια είμαι και τι θέλω να κάνω.

Στέργιος: (Την αγκαλιάζει και τη φιλάει) Αχ βρε μωρό μου.

Λίνα: (Με πάθος) Θέλω να το συνεχίσω αυτό Στέργιο και θέλω να το συνεχίσουμε μαζί. Τώρα στα μάτια μου μοιάζει με ιερός σκοπός ζωής!

Στέργιος: *(Απορημένος)* Ποιο; Δεν καταλαβαίνω.

Λίνα: Θέλω να φτιάξουμε μια δική μας επαναστατική οργάνωση Στέργιο. Αυτή η αδρεναλίνη την ώρα της έκρηξης είναι κάτι εθιστικό. Το ίδιο ένιωσα και με την δεύτερη βόμβα στο σπίτι του Πρύτανη. *(Του πιάνει τα χέρια και τον κοιτάζει στα μάτια)* Εσύ θα φτιάχνεις τις βόμβες Στέργιο, ξεκίνα να κάνεις πειράματα από τον Τσελεμεντέ του αναρχικού, ψάξε στο ίντερνετ, θα βρεις τον τρόπο. Κι εγώ θα πηγαίνω να τις τοποθετώ. Και θα καθόμαστε μαζί να γράφουμε τις προκηρύξεις και να τους γλεντάμε.

Στέργιος: *(Παραξενεμένος)* Μιλάς σοβαρά τώρα;

Λίνα: *(Χαμογελώντας)* Ναι αγάπη μου, ο ουτοπικός κόσμος που ονειρευτήκαμε είναι τελικά εφικτός, αποδείχτηκε στην πράξη.

Στέργιος: *(Τη αγκαλιάζει)* Μιλάς σοβαρά;

Λίνα: *(Με πάθος)* Η φλόγα της πρώτης έκρηξης άναψε το φυτίλι μέσα μου. Ήρθε η δική μας στιγμή, αγάπη μου. Η μεγάλη στιγμή που ονειρευόμασταν.

Μένουν για μερικά δευτερόλεπτα αγκαλιασμένοι σιωπηλοί και από το πρόσωπο της Λίνα τρέχει ένα δάκρυ. Χτυπάει το κινητό της, σκουπίζει το δάκρυ και το σηκώνει.

Λίνα: *(Συγκινημένη)* Έλα μαμά! Θα σε έπαιρνα κι εγώ σε λίγο... *(Μικρή παύση)* Ναι, έχω καλά νέα μαμά, σήμερα ενημερώθηκα επίσημα! Λοιπόν, άκου: Τρέχει στο Πανεπιστήμιο μας ένα ευρωπαϊκό πρόγραμμα που θα ξεκινήσει να κάνει μια μεγάλη κοινωνιολογική έρευνα... *(Μικρή παύση)* Ναι, θα τρέξει σε όλη την Ευρώπη. Και είχα κάνει αίτηση πριν καιρό, και σήμερα με πήρανε να πάω να υπογράψω τη σύμβαση. *(Μικρή παύση)* Ναι μαμά! Θα κρατήσει τρία χρόνια το πρόγραμμα και ο μισθός θα είναι χίλια εξακόσια ευρώ συν το ΙΚΑ μου. *(Μικρή παύση)* Ναι μαμά, είναι λεφτά από την Ευρώπη αυτά, δεν είναι πολλά για εκείνους, τόσο είναι στις Βρυξέλλες ο βασικός μισθός. *(Μικρή παύση)*

Ναι μαμά και είμαι πολύ χαρούμενη! Θα κάνω συνέχεια ταξίδια και τέτοια, είμαι πολύ τυχερή! Και άκου και το πιο ωραίο! Αύριο θα μου καταθέσουν στο λογαριασμό δυο μισθούς μπροστά και κάτι έξοδα κίνησης για ένα ταξίδι. *(Μικρή παύση)* Ναι μαμά! Τα πρώτα μου λεφτά θα είναι αυτά! Άκου τώρα, μην πεις τίποτα στο μπαμπά, κι εγώ θα πάω μεθαύριο να σου καταθέσω στον δικό σου λογαριασμό τον ένα μισθό, έτσι για τα δικά σου έξοδα, τώρα που δεν έχεις δουλειά... *(Μικρή παύση)* Έλα σε παρακαλώ μαμά, δεν το συζητώ! *(Μικρή παύση)* Όχι, όχι, ξέχνα το, αφού σου εξηγώ ότι θα μου βάλουνε κοντά στα πέντε χιλιάδικα! Μόνο μην πεις τίποτα στον μπαμπά γιατί τον ξέρεις τι εγωιστής και παράξενος είναι. *(Μικρή παύση)* Ναι, μαμά σε φιλώ τώρα και θα σε ξαναπάρω αύριο.

Στέργιος: (Τη αγκαλιάζει και τη φιλάει) Είσαι απίστευτη, έτσι;

Λίνα: (Γελώντας του ανταποδίδει το φιλί στο στόμα αγκαλιαζοντάς τον) Αχ μωρό, όλα θα αλλάξουν τώρα, θα δεις!

Ενώ φιλιούνται με πάθος για ώρα, χτυπάει το κινητό της Λίνας.

Στέργιος: (Ενοχλημένος) Ποιος είναι πάλι;

Λίνα: (Κοιτώντας την οθόνη του κινητού) Ο Χατζηπαύλου είναι. Πω πω θα έχει φρικάρει τώρα αυτός! Γερό χουνέρι έπαθε!

Στέργιος: (Απορημένος) Δεν θα το σηκώσεις;

Λίνα: Όχι μωρό μου, δεν θα το σηκώσω. Και ξέρεις κάτι; Θα κόψω κάθε επαφή μαζί του, δεν έχει νόημα πια.

Στέργιος: (Παραξενεμένος) Σοβαρά;

Λίνα: Ε, ναι, αφού τώρα θα ξεκινήσουμε τη δική μας οργάνωση. Αυτός έχει τα δικά του κολλήματα, ανήκει σε άλλον αιώνα. Καλός ήταν, μας βοήθησε, αλλά μέχρι εδώ.

Στέργιος: *(Παραξενεμένος)* Και με το μεταπτυχιακό τι θα κάνεις; Ήσουν ενθουσιασμένη.

Λίνα: *(Χαμογελώντας)* Ναι ήμουν, αλλά τώρα αλλάξανε τα πράγματα. Είναι απλό αυτό που θα κάνω: Δεν θα πάω καν να δώσω εξετάσεις, θα ψάξω να βρω κάποιο άλλο μεταπτυχιακό εδώ Ελλάδα ή και στο εξωτερικό εξ αποστάσεως. Μην ανησυχείς, έχει άπειρα.

Αγκαλιάζει τον Στέργιο και τον φιλάει οδηγώντας τον στον κρεβάτι. Εκείνη τη στιγμή ξαναχτυπάει το κινητό της.

Στέργιος: *(Ενώ τη φιλάει)* Άντε πάλι.

Λίνα: *(Τον ρίχνει στον κρεβάτι και ανεβαίνει πάνω του)* Άστο να χτυπάει, εμείς τώρα έχουμε άλλη δουλειά, μωρό μου. Οι βόμβες άναψαν το φυτίλι μέσα μου. *(Βγάζει το μπλουζάκι της και μένει με το σουτιέν και τον φιλάει)* Μμμμμ, μωρό μου δεν φαντάζεσαι πόσο τυχερή νιώθω. Τι δώρο θέλεις να σου κάνω με τα χρήματα;

Στέργιος: *(Ενώ τη φιλάει)* Μμμμμ, μια Varadero χιλιάρα να γυρίσουμε καβάλα τον κόσμο.

Λίνα: *(Ενώ τον φιλάει στον λαιμό)* Ωραία ιδέα. Θα πάμε αύριο να την παραγγείλουμε.

Στέργιος: Εσύ τι δώρο θέλεις για σένα;

Λίνα: *(Ενώ τον φιλάει)* Δεν ξέρω, έχω πολλές ανάγκες.

Στέργιος: Για πες.

Λίνα: *(Ενώ τον φιλάει)* Ε, να μην αγοράσουμε ένα ρετιρέ δικό μας εδώ στα Εξάρχεια να μείνουμε;

Στέργιος: *(Τη σπρώχνει γελώντας)* Ρε μικροαστούλα, τι λες;

Λίνα: (Πέρνει πάνω του και τον φιλάει με μεγαλύτερο πάθος) Να μην πάrouμε κι ένα εξοχικό δικό μας στα Κουφονήσια να πηγαίνουμε τα καλοκαίρια;

Σβήνουν τα φώτα και ακούγεται το τραγούδι: «Θα τον αλλάξουμε εμείς» από τους Social Waste & τον Γιάγκο Χαιρέτη:

<https://www.youtube.com/watch?v=oufYaX84sY8>

::: ΑΥΛΑΙΑ :::

